Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

37

JOI, 12 SEPTEMBR
1968, ANUL II

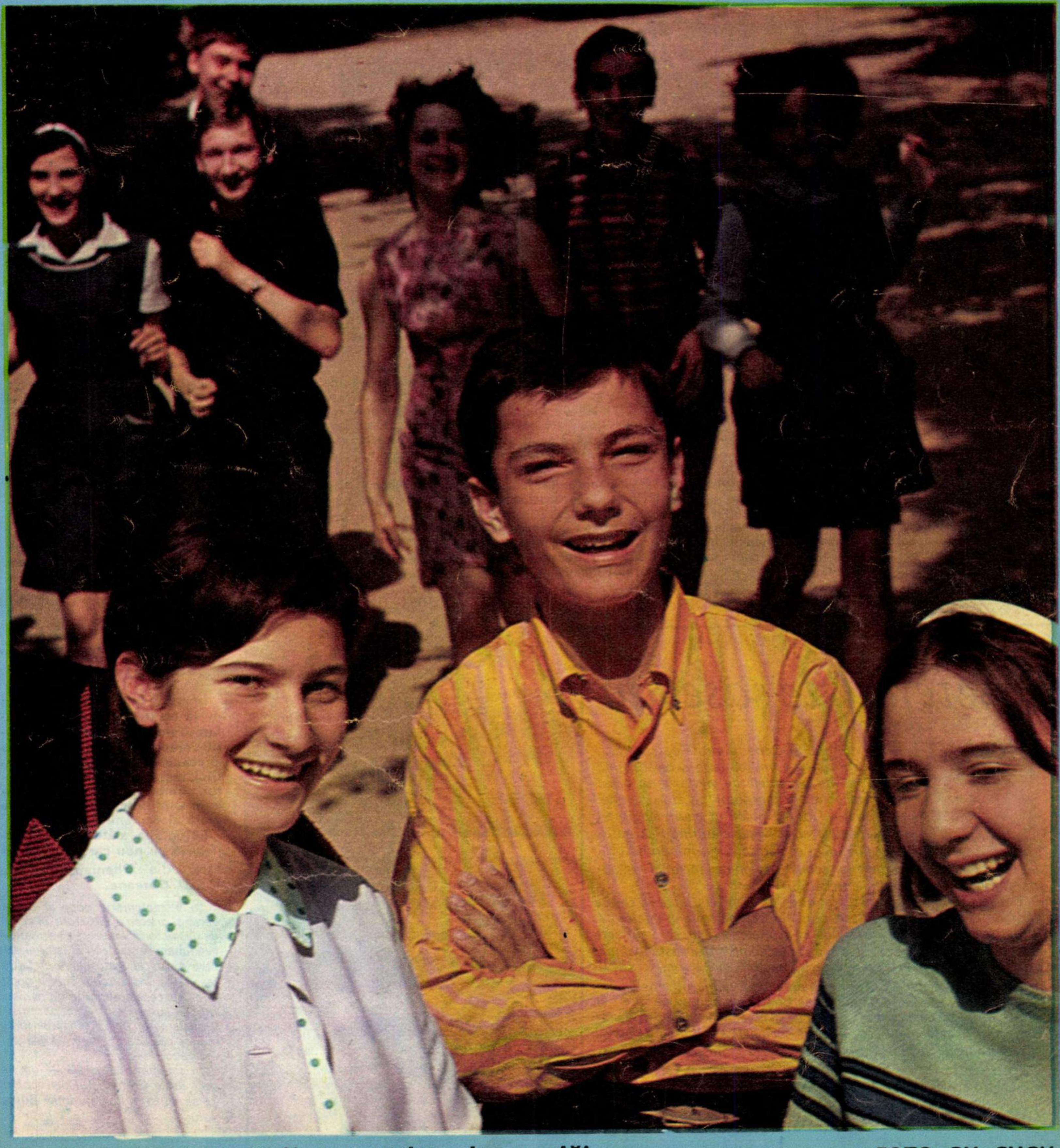

Așadar, peste trei zile ne vedem la școală!

FOTO: GH. CUCU

ECRAN

CÎNTARE

Partid, mîndria noastră vie,
Lumina-ntregului popor,
Ne-ai dăruit copilărie
Ca un luceafăr roditor.

Cum am putea să-ți mulțumim
Pentru tot ce făurești
Pe plaiurile românești?
Oștenii tăi toți vrem să fim
Și, învățînd, ne străduim
Să poți cu noi să te mîndrești.

Măieru Iuliu
cl. a VI-a, Cluj

MARELE VIS

Cînd m-am născut,
Deasupra mea
Flutura un steag roșu.
Șovăielile copilăriei
S-au făcut mai puține.
Cînd steagul acela
A început să fluture
La pieptul meu,
Am devenit și eu
o părticică
Din marele vis.

Gheorghe Georgeta
cl. a VII-a, București

* * *

În slujba partidului și a patriei - PREZENT!

1948. La chemarea partidului, zeci de mii de tineri îmbracă salopetele albastre de brigadieri, prefac șantierele naționale de muncă patriotică în fronturi de luptă fierbinte pentru reconstrucția țării, pentru socialism. Rezultatul bătăliei lor eroice nu înseamnă însă numai construirea căilor ferate Bumbești-Livezeni, Salva-Vișeu, a conductei Agnita-Botorca, redarea, în Lunca Prutului, a unor vaste terenuri agriculturii, nu înseamnă doar ceea ce poate încăpea în cifrele statisticii. 1948 = efortul a sute de mii de brigadieri, totalizînd zeci de milioane de ore de muncă și realizarea unor obiective economice de primă importanță pentru România pășind pe drumul înoirii. Șantierele naționale au constituit tot atîtea focuri vii la care s-au călit conștiințe umane nobile, tot atîtea școli care au educat tînăra noastră generație în spiritul unui înalt patriotism, al dragostei pline de dăruire pentru partidul comuniștilor.

1968. Tineretul României socialiste readuce în actualitate tradiția marilor șantiere ale muncii patriotice, îmbogățind-o cu noi semnificații, rod al unei experiențe de 20 de ani însumînd contribuția neobosită a generațiilor noastre tinere la opera întregului popor pentru progres material și spiritual.

Două generații de brigadieri — cei care au dat viață primelor șantiere naționale și cei de azi s-au întîlnit în ziua de 9 septembrie la jubileul care le unește între ele și, deopotrivă, le leagă de efortul și aspirațiile întregii noastre colectivități.

București. Teatrul de vară «23 August». Răspunzînd invitației de a participa la această emoționantă întîlnire sărbătorească a brigadierilor, au sosit tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Chivu Stoica, Virgil Trofin, Leonte Răutu, Dumitru Popa, Dumitru Popescu. Conducătorii de partid și de stat sînt primiți de către miile de tineri brigadieri cu ovații și urale, sînt salutați cu căldură de către tovarășul Ion Iliescu, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului.

Întîmpinat cu aplauze puternice și entuziaste, a luat cuvîntul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Secretarul general al C.C. al P.C.R. a dat o înaltă apreciere muncii tineretului nostru, a abordat importante probleme privind educația tinerei generații de la noi, privind politica internă și externă a României socialiste. Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost subliniată în repetate rînduri de urale și aplauze frenetice, expresie a hotărîrii întregului nostru tineret de a urma neabătut politica înțeleaptă, realistă și profund umanistă a Partidului Comunist Român.

Adunarea s-a încheiat într-o atmosferă de înălțător entuziasm, sub lumina torțelor și a focurilor de artificii, în cîntece slăvind patria și partidul, drumul nostru spre culmile socialismului și comunismului.

Prietenul de șase ani

Dă-mi mîna, prietene în vîrstă de șase ani. Astăzi vom merge împreună la școală! Multă vreme, băieții și fetițele de vîrsta ta au privit cu melancolie, la începutul fiecărei toamne, cum prietenii lor mai «bătrîni» cu un singur an lăsau păpușa și mingea, alăturîndu-se entuziastului șuvoi școlăresc. Erau mîndri de uniformele lor școlare, de ghiozdanele lor, de admirația pe care le-o arătau trecătorii!

Dar iată că oamenii de știință, după ce s-au uitat bine în cărțile lor, și mai ales la voi, au descoperit că aveți perfectă dreptate: da, sînteți la fel de voinici și de inimoși ca și prietenii voștri care au șapte ani, deci puteți merge și voi la școală! Începînd din această toamnă, pot să se înscrie în clasa întîi și copiii în vîrstă de șase ani!

Ești fericit, prietene, și te înțeleg prea bine! Tunica îți vine de minune, iar ghiozdanul îți dă aievea aerul studios și grav pe care l-ai visat! Școala, această a doua casă a ta, și colegii, această a doua familie a ta, te așteaptă! Patria noastră socialistă s-a îngrijit de tot ce vei avea nevoie: școli frumoase, învățători și profesori pe care îi vei îndrăgi, cărți pline de înțelepciune.

«**Cutezătorii**» *îți urează, prietene de șase ani, succes și numai note bune!*

Ovidiu Zotta

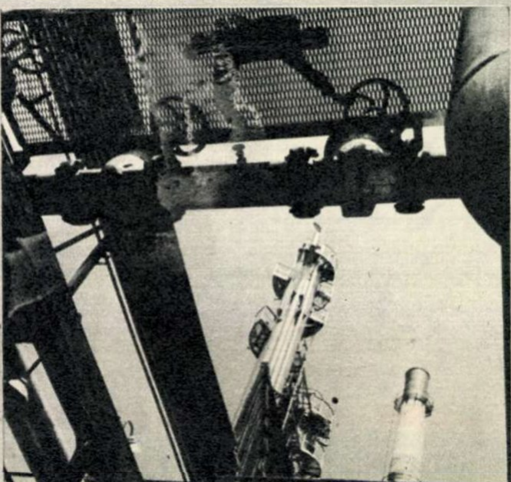

MERIDIANE

◀ **În cei 20 de ani care au trecut de la crearea Republicii Populare Democrate Coreene, poporul coreean a obținut numeroase succese în dezvoltarea industriei, agriculturii, învățămîntului, științei, culturii și artei, precum și în ridicarea nivelului de viață al oamenilor muncii.**

Fotografia alăturată vă înfățișează un nou cartier de locuințe din Phenian, capitala R.P.D. Coreene.

La 9 septembrie poporul bulgar vecin și prieten a sărbătorit 24 de ani de la victoria insurecției armate — eveniment remarcabil al istoriei sale — care a dus la răsturnarea dictaturii fasciste și instaurarea puterii populare. Succesele obținute de oamenii muncii bulgari pe drumul deschis la 9 septembrie 1944, realizările lor în munca pașnică duc la înflorirea țării vecine și prietene.

În fotografia alăturată — un aspect de la Combinatul petrochimic ce se ridică în împrejurimile Burgasului. ◀

1968
1969
NOUL AN ŞCOLAR

Rămas bun vacanţei

de BOKOR KATALIN

În pragul scolii noastre
M-am mai oprit o clipă:
— Aici ne despărţim,
I-am spus, vorbind în pripă.
Crezi că m-am supărat?
Nici cum! Sîntem prieteni.
Vom mai avea noi încă
Frumoase zile, cetini,
Şi munţi, şi mare-albastră,
Şi tabere în corturi...
Ştii ce? O învoială
Să facem... doar a noastră:
Cînd voi ajunge-n clasă,
Cu fruntea grea de vise,
Te voi chema pe fila
Lucrării mele scrise...
Acum însă, rămîi!...
M-aşteaptă vechea bancă.
Te odihneşte pînă
La vara ceialaltă.

Astfel, eu, de vacanţă,
Zîmbind mă despărţii...
Zîmbea şi ea prin crînguri,
Prin frunzele-aurii.

În româneşte
de PETRE GHELMEZ

Începe ŞCOALA!

de OCTAV PANCU-IAŞI

Et in Arcadia ego *). Am fost şi eu elev. Daţi-mi voie să ştiu cum se va întîmpla...

...În noaptea asta, auzul fin al cărţii de fizică (mai precis urechea experimentată a capitolului «Noţiuni generale de acustică») va înregistra un sunet straniu, răscolitor, şi care va fi comparat o clipă mai tîrziu de manualul de literatură cu acel fabulos fîlfîit de aripi amintind, la miezul nopţii, unui erou sadovenian că a început migraţia păsărilor din lunca Siretului. Intuind ce se petrece, matematica va nota ora exactă, latina va murmura: ««Alea-

(continuare in pag. 14)

IMAGINEA ÎNVĂŢĂTORULUI CU UN SINGUR CEASLOV DUPĂ CARE ÎNVĂŢA O CLASĂ ÎNTREAGĂ SE PIERDE ÎN TRECUT. UITATĂ ESTE ŞI TĂBLIŢA CU «PLUMBUL» EI, PE CARE AU ÎNVĂŢAT SĂ SCRIE BUNICII. EPOCA RĂSPÎNDIRII MASIVE A MANUALELOR ŞCOLARE, A CELOR MAI FELURITE MATERIALE DIDACTICE ŞI INSTALAŢII A ŞTERS AMINTIREA ŞCOLII DE ALTĂDATĂ.

ÎN ZILELE NOASTRE ÎNSĂ ŞCOALA SE PREGĂTEŞTE DE O ALTĂ ÎNNOIRE, CARE O VA FACE DE NECREZUT. ŞCOALA CU UN SINGUR PROFESOR ŞI MILIOANE DE ELEVI, FĂRĂ SĂLI DE CLASĂ, FĂRĂ DEPLASAREA DE ACASĂ A COPIILOR NU MAI ESTE UN VIS. DE PE ACUM, PRIN TELECURSURI, ŞCOLARUL POATE ASISTA LA LECŢII TRANSMISE DINTR-UN MUZEU, DINTR-UN MARE LABORATOR, DE PE UN VAPOR. RADIOUL, TELEVIZIUNEA, CINEMATOGRAFUL, MAGNETOFONUL VIN ÎN PROPORŢII TOT MAI MARI ÎN AJUTORUL ÎNVĂŢĂTURII. ŞCOALA VIITORULUI DEVINE O REALITATE.

ŞCOALA

Multe încep să se schimbe, sub ochii noştri, datorită maşinii cibernetice. Cu aceste maşini complexe omul dirijează mersul navelor cosmice şi conduce mari uzine. De curînd, aceleaşi maşini cibernetice au început să pătrundă în şcoli, ajutînd pe profesori în munca lor. Sînt toate motivele să credem că în viitor ele vor schimba profund aspectul şcolii şi al învăţămîntului.

Maşinile de învăţat sînt de mai multe tipuri. Dar toate se bazează pe instruirea programată.

Ce este specific acestei metode?

Materia de predat este divizată în porţiuni mici, care sînt prezentate, pe rînd, elevilor. Pentru a asigura însuşirea materiei şi totodată pentru a verifica asimilarea ei, se propun elevului exerciţii pe tema expusă. Elevul răspunde, apoi îşi controlează răspunsul, comparîndu-l cu cel corect, oferit de asemenea de maşină.

Maşinile de acest fel pot fi simple, ca aceea din figura A. Aici este vorba de un aparat cu un ecran împărţit în patru zone, din care trei vizibile şi una mascată. În interior se află un sul de hîrtie, pe care sînt înregistrate explicaţiile şi exerciţiile, ca şi răspunsurile corecte. În situaţia din figură, în zona din stînga, sus, se dă un exerciţiu, iar în zona din dreapta, sus, răspunsul corect. În zona din stînga, jos, se dă un alt exerciţiu, dar răspunsul este acoperit. După ce elevul răspunde pe caietul său, deplasează în sus hîrtia din interiorul maşinii. Răspunsul corect apare în colţul din dreapta, sus, astfel încît el poate să aprecieze calitatea răspunsului dat.

Există, desigur, şi maşini mai complicate. Am avut posibilitatea ca în Elveţia să pot urmări o lecţie de astronomie predată de la distanţă, de un calculator. Într-un laborator din Geneva, o maşină de scris electrică, conectată prin linia telefonică cu un calculator din Lausanne, dădea explicaţiile, apoi formula întrebările şi tot ea prezenta comentarii spirituale la răspunsul cursantului. Aceste maşini cibernetice sînt, fără îndoială, evoluate.

Există astăzi calculatoare programate în mod special spre a preda elevilor cele mai variate cunoştinţe: matematica, limbile străine, stenografia etc. Şi aceasta la toate nivelele pregătirii şcolare, începînd cu lecţiile de scris, citit şi socotit pentru cei mai mici şi terminînd cu cele mai savante cursuri universitare. La unele modele, lecţia apare scrisă pe ecranul unei maşini de forma unui televizor. După explicaţii, apar întrebările de control şi elevul răspunde calculatorului apăsînd pe anumite butoane ale «televizorului». Maşina comunică elevului, prin aprinderea unor becuri, dacă răspunsul dat este corect sau nu. Există şi alte posibilităţi: de pildă, elevul poate răspunde cu ajutorul unei maşini de scris electronice conectate la calculator.

Există şi maşini specializate: unele sînt «profesori», altele «meditatori», iar altele examinează. Curiozitatea m-a îndemnat să mă prezint de două ori în faţa unui examinator automat de limbă germană şi de două ori am primit acelaşi calificativ (de trecere!).

La modelele mai perfecţionate, calculatorul «predă» lecţia pe care elevul o ascultă la căştile de radio şi răspunde la microfonul ce-l poartă la piept, ca telefonistele. Partea interesantă este că aceste calculatoare dialoghează cu fiecare copil în parte, copiii bucurîndu-se de în-

Acest băiat atinge cu un creion special, pe ecranul maşinii, răspunsul corect. Dacă are dreptate, aude în cască: «E bine.»

O maşină de învăţat cu dispozitiv de verificare vizual. Dacă răspunsul elevei a fost corect, maşina trece la lecţia următoare.

Relaţia de la profesor la elev şi înapoi îmbracă tot mai mult haina legăturii electronice.

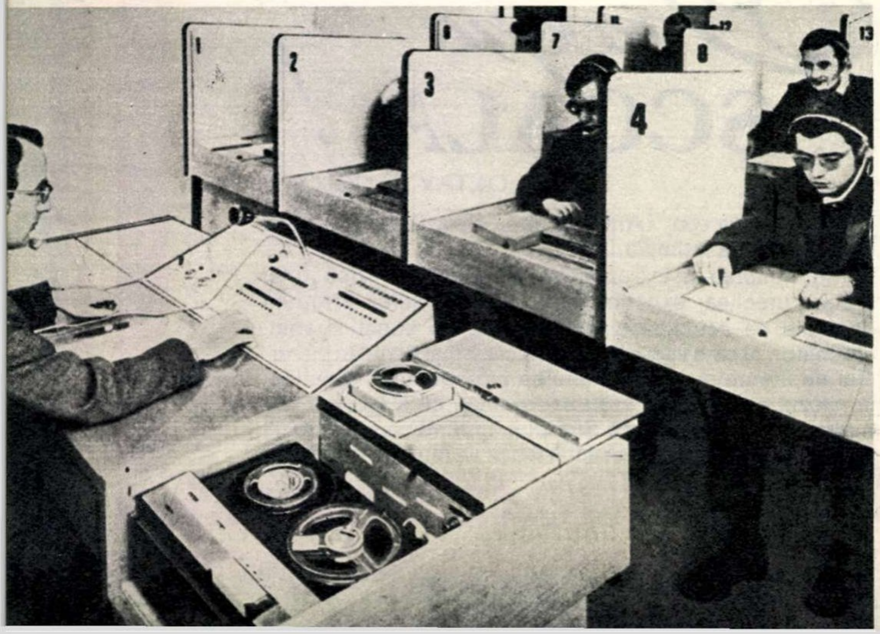

Un curs de limbi străine devine mai eficace utilizînd aparatura modernă.

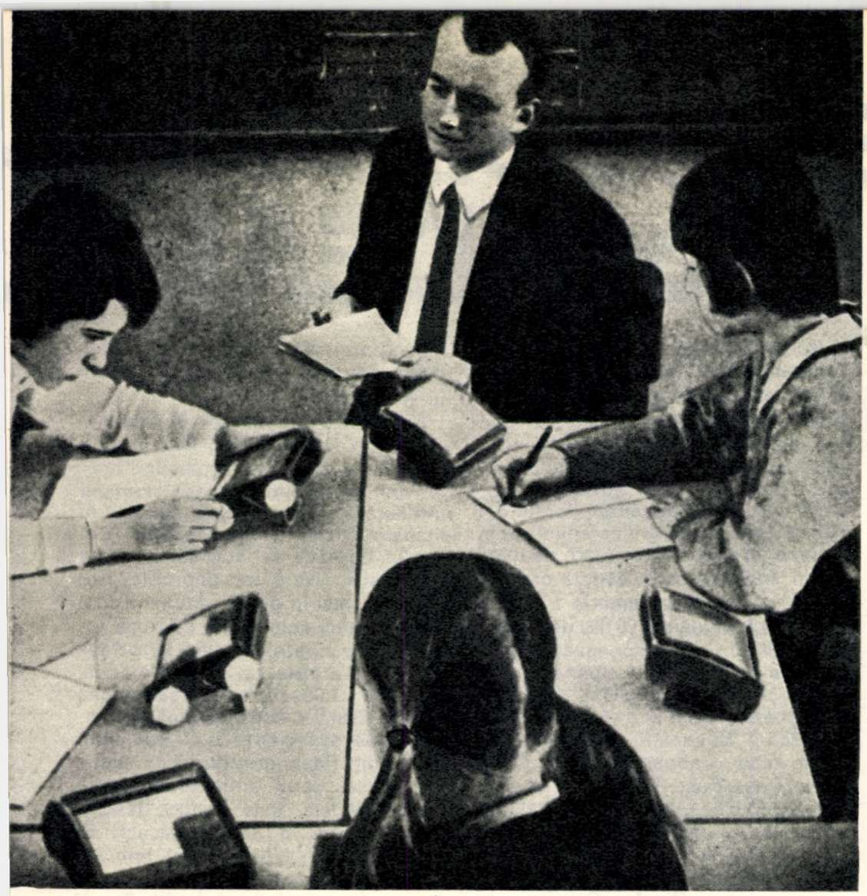

Această clasă neobişnuită foloseşte cele mai simple aparate şcolare: maşinile Promenta-boy, *cu patru zone.*

O VIZIUNE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ?

— Bună dimineața, se aude un glas. Este calculatorul electronic.

Copilul răspunde și lecția începe exact de la punctul în care a fost întreruptă ieri.

Ne aflăm într-o clasă a școlii de stat din Brentwood, California, al cărei profesor de citire și aritmetică este un calculator electronic de mare perfecțiune — primul în lume de acest fel. El dialoghează cu elevul și reacționează apoi conform atitudinii acestuia: ridică sau coboară tonul, se miră, pune întrebări.

În cazul unor elevi foarte dotați, această mașină sare peste porțiunile mai ușoare ale materiei de predat, trecînd direct la exercițiile mai dificile. În acest timp copiii rămași în urmă fac exerciții de corectare.

Acest calculator electronic,care predă lecțiile,cere și participarea activă a învățătorului. Dacă elevul nu înțelege ceea ce mașina i-a explicat, pe ecran apare un cap de femeie, imagine care înseamnă: «Așteaptă-l pe învățător». Acesta va schimba vechea bandă de magnetofon cu o lecție ajutătoare anume aleasă.

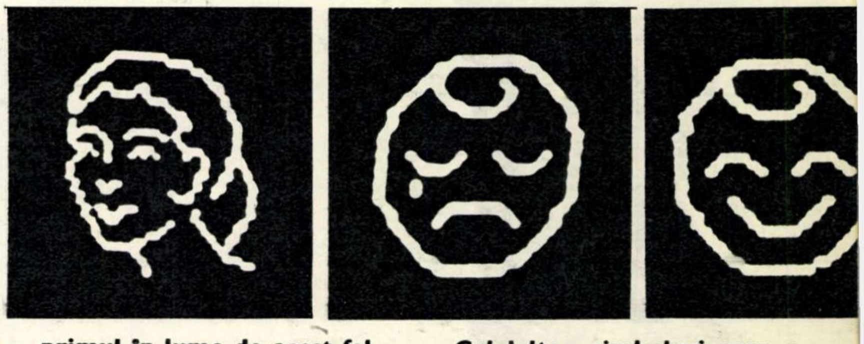

Celelalte simboluri care apar pe ecranul mașinii de învățat au și ele semnificațiile lor. Conturul unei fețe surîzătoare înseamnă: «Bine, ai dreptate.» Un chip de loc vesel are sarcina să atragă atenția: «Nu-i bine, ai greșit.» Din fericire, pe ecranul mașinii de învățat al școlii din Brentwood apar foarte des chipuri surîzătoare!

VIITORULUI

SUB SEMNUL CIBERNETICII

de prof. univ. EDMOND NICOLAU

treaga atenţie a unui «profesor» extrem de capabil, care nu oboseşte niciodată, este totdeauna bine dispus, drept,şi-şi conduce cu zîmbetul pe buze elevii pe căile învățăturii. Şcolarii sînt foarte bucuroşi de profesorul lor, iar experienţele făcute arată că datorită acestui sistem ei învaţă mult mai repede şi mai bine decît în clasele obişnuite.

În studiul limbilor străine se utilizează o aparatură deosebită. Laboratorul de limbi străine este dotat cu numeroase despărţituri, avînd fiecare un magnetofon cu două piste. Fiecare elev are la dispoziţie o astfel de despărţitură. Profesorul dictează la început un text cu pronunţarea corectă, «etalon», care pronunţare se înregistrează pe o pistă. După aceasta fiecare elev înregistrează pe cealaltă pistă propria sa pronunţare. El are posibilitatea de a compara în permanenţă pronunţarea sa cu cea corectă, repetînd de cîte ori e nevoie pentru a obţine şi el pronunţarea corectă. Profesorul poate asculta pe oricare elev, corectîndu-l.

Astfel de laboratoare există şi la noi în ţară.

Dacă instruirea este una dintre cele mai mari investiţii ale omului, instruirea cu calculatorul deschide omenirii posibilităţi nebănuite.

Din discuţiile purtate cu diverşi specialişti şi din rezultatele tuturor cercetărilor rezultă că elevii apreciază foarte mult învăţămîntul cu maşina, deoarece în acest sistem fiecare elev se poate adapta la viteza de asimilare necesară, ceea ce duce la o viteză sporită de învăţare. Cu ajutorul maşinii, durata studiului se reduce cu o treime, elevii lucrînd cu drag şi cu atenţie concentrată. Fără îndoială că cibernetica deschide un nou drum învăţămîntului.

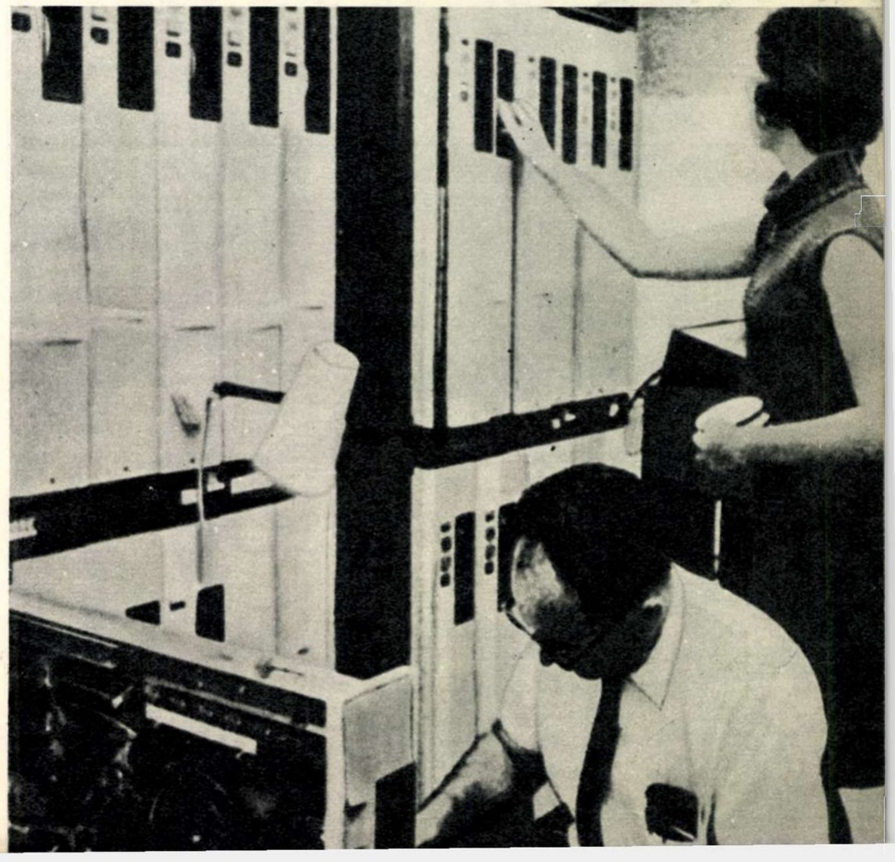

Dacă elevul nu a înțeles explicația, profesorul alege pentru el o lecție ajutătoare.

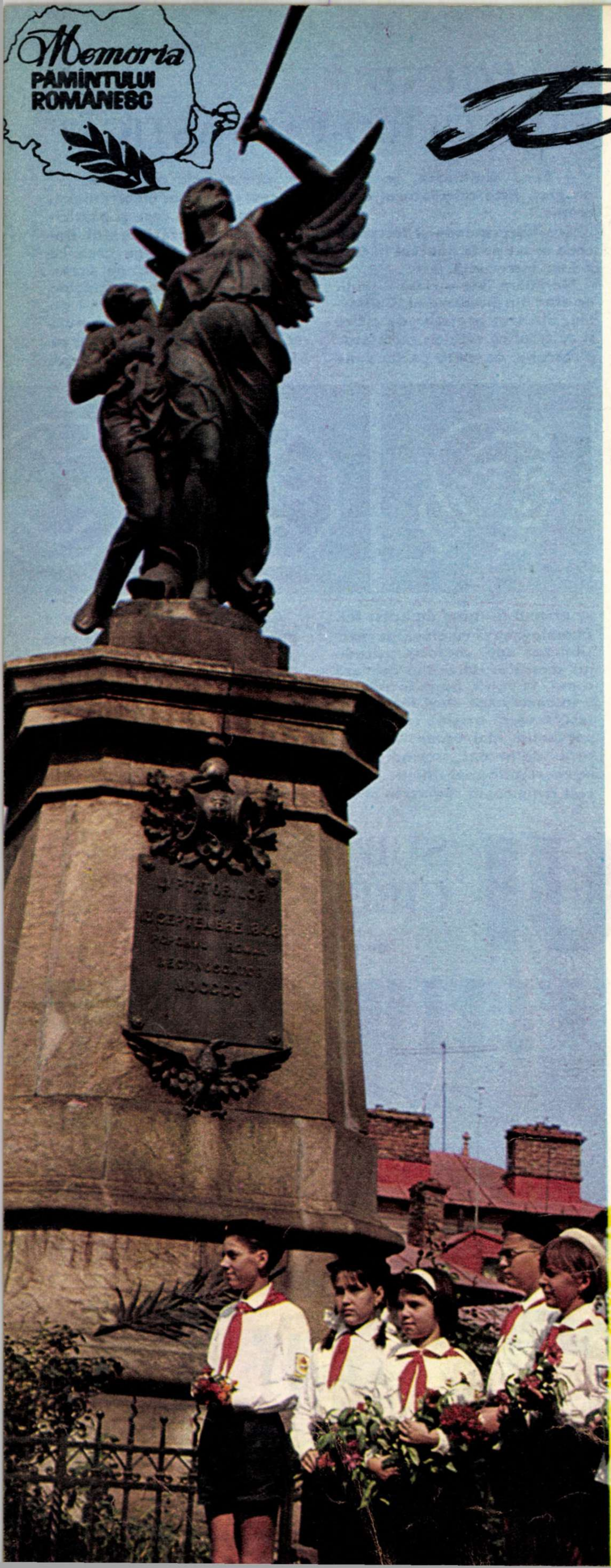

Bătălia DIN DEALUL

București, 1848. Inceput de toamnă. Cu toată înfrîngerea revoluției din Țara Românească, proclamația de la Izlaz bate încă puternic în inimile cetățenilor care arseseră Regulamentul organic în cetatea lui Bucur. Fugise domnitorul Bibescu, dar și guvernul provizoriu căzuse, reacționarii formînd o căimăcămie devenită locotenență domnească. În aceste frămîntări, deodată, ca un trăsnet, cade asupra orașului vestea că la 10 septembrie o armata otomană formată din 20 000 de ieniceri și spahii au umplut șoseaua Giurgiului și se află cu capul coloanei la marginea cîmpului Cotroceni. Orașul e în fierbere. Turcii vor să intre pe trei direcții în București, coloanele otomane fiind conduse de Omer Pașa, Kerim Pașa, Fuad Pașa. Ca la un semnal, poporul se ridică manifestînd timp de două zile pe străzile orașului. În amiaza zilei de 13 septembrie, o delegație formată din 200 de cetățeni, printre care și Nicolae Bălcescu, se prezintă pe cîmpul Cotrocenilor la Fuad Pașa protestînd împotriva înlocuirii locotenenței domnești prin venirea logofătului C. Cantacuzino în funcția de caimacam și a lui Omer Pașa ca guvernator al Capitalei. Înfuriată de înaintarea turcilor pe cele 3 direcții în Capitală, către cazarma din Dealul Spirii, populația orașului s-a masat ca un zid viu la bariera de pe Calea Plevnei. Dar spahii au călcat în picioarele cailor mulțimea. Știrea a făcut ocolul orașului. Sute de cetățeni de pe cheiul Dîmboviței bat în poarta cazărmii Agiei, unde își avea sediul compania de pompieri a locotenentului Pavel Zăgănescu, cerînd arme pentru a stăvili înaintarea dușmanului.

Asaltat de cetățeni, care îl informaseră de samavolniciile turcilor pe Calea Plevnei, Zăgănescu trimite un agent la colonelul Golescu pentru a-l întreba dacă în această situație mai este cazul să iasă cu compania pentru a da onorul năvălitorului. Agentul se întoarse cu ordinul ca pompierii să alerge în Dealul Spirii pentru a nu întîrzia la primirea oștilor turcești. În fruntea a 200 de pompieri, cu steagul în frunte, locotenentul Pavel Zăgănescu porni să execute ordinul, adică să fie sus, pe deal, înaintea sosirii lui Kerim Pașa.

Turcii însă ajunseseră în fața cazărmii din Dealul Spirii. Dar grupuri de cetățeni vociferau, protestînd pentru felul samavolnic în care otomanii intraseră pe Calea Plevnei, călcînd în picioare copii, femei și bătrîni. Colonelul Golescu le făcu semn să se liniștească. Avură loc onorurile protocolare, deși în grabă. Atunci Kerim Pașa porunci colonelului ca trupa română să evacueze cazarma, iar ostașii să depună armele. La această insultă, colonelul Golescu refuză să predea armele. Exact în această clipă de tensiune sosi și Zăgănescu cu pompierii săi. Kerim Pașa, crezînd că la mijloc e o cursă, dădu ordin tunarilor să aprindă fitilele, gata pentru deschiderea focului în orice moment. Și momentul se ivi. Un soldat turc încercă să treacă prin rîndurile pompierilor. Pompierii îl îmbrînciră. Turcii ridicară săbiile, dezlănțuindu-se asupra pompierilor. Zăgănescu dădu comanda pentru respingerea agresorului, cu arma în mînă. Kerim Pașa slobozi atunci cu tunurile în pompieri. Primul rînd de români căzu la pămînt.

— Culcat, ordonă atunci Zăgănescu.

Și după ce tunurile încetară, locotenentul se sculă în picioare și cu sabia ridicată comandă:

— După mine, copii, la atac!

Începu o luptă pe viață și pe moarte. Unul contra zece. Cu armele, cu baionetele, cu pumnii se repeziră peste vrăjmaș. Un pluton reuși să intre în cazarmă și să alarmeze și pe ostașii regimentului 2 infanterie. Sus, pe zid, infanteriștii dezlănțuiră focul asupra miilor de turci. Pompierii simțiră din plin ajutorul și porniră cu și mai multă ură împotriva dușmanului. Kerim Pașa căzu de pe cal. Ceilalți ofițeri turci rămaseră descumpăniți. Atît au așteptat pompierii. Cu Zăgănescu în frunte, continuară lupta doborînd rînduri, rînduri de jeniceri. În frunte, Zăgănescu tăia cu sabia liftele năvălitoare. Urmîndu-i exemplul, ostașii săi își croiau cale înainte, doborînd dușmanul. Cetățenii Capitalei săriră și ei, doborînd cu pumnii o formație de spahii.

Fragment dintr-un tablou evocînd bătălia din Dealul Spirii.

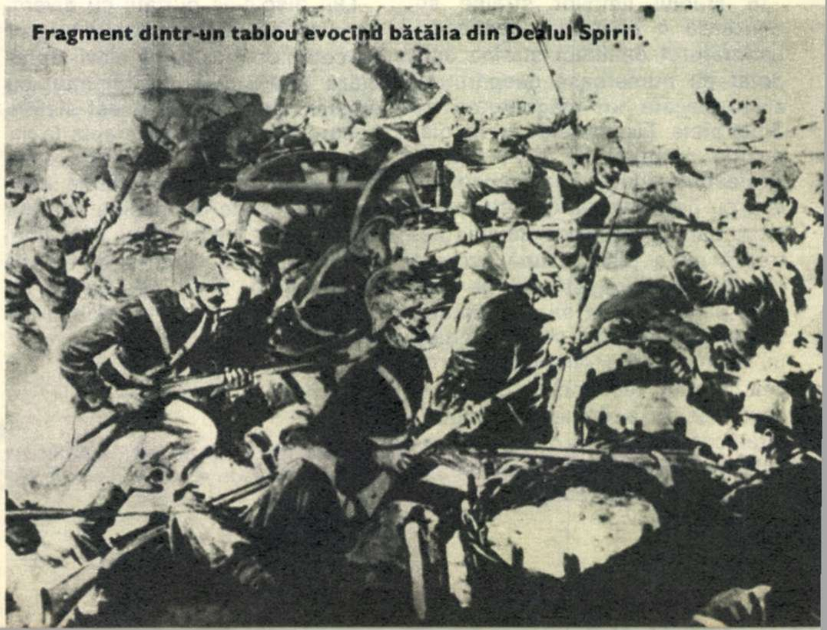

de colonel TRAIAN UBA

SPIRII

Și cu armele acestora începură să tragă cu sete în miile de turci strînși ca într-un cleşte și neputîndu-se desfășura. Cîțiva pompieri ajunseră la tunurile turcești și punînd stăpînire pe ele începură să împuște cu ghiulele în șirurile dese ale vrăjmașului. Sus, de pe ziduri, infanteriștii îi secerau cu gloanțe, iar din față Zăgănescu cu ai lui hărțuiau pe otomani cu săbiile și baionetele. Lupta a durat pînă seara tîrziu, cînd dușmanul a ridicat steagul alb cerînd încetarea focului.

O fotografie emoționantă: supraviețuitorii luptei din Dealul Spirii s-au reintîlnit după o jumătate de veac.

* * * * *

CUTEZĂTORI DE VÎRSTA VOASTRĂ

UN COPIL INTRAT ÎN ISTORIE ȘI ÎN LEGENDĂ

Virgil Iovănaș, așa cum arăta ca elev al Liceului industrial «Aurel Vlaicu». (Fotografia a fost făcută cu puțin timp înainte de moartea sa).

Ori de cîte ori va fi povestită, fapta aceasta de eroism, a unui elev de 15 ani străbătută de un patriotism fierbinte, va rămîne mereu proaspătă, emoționantă și exemplară.

Dimineața zilei de 13 septembrie 1944. Trenul de pe linia Curtici-Arad alerga printre lanurile de porumb. De la fereastra deschisă a unui vagon, elevul de liceu Virgil Iovănaș admira priveliștea minunată a plaiurilor transilvănene. Trenul se apropie de Arad.

De la gară, Virgil porni spre Liceul industrial «Aurel Vlaicu», pentru a-și face înscrierea în clasa a V-a. Deodată, văzu lumea alergînd într-o anumită direcție. Se grăbi și el într-acolo. În fața clădirii telefoanelor era învălmășeală. Din mulțime, băiatul auzi vocea răspicată a unui bărbat care-i anunța pe oameni că trupele fasciste trecuseră frontiera și ocupaseră comuna Curtici. Virgil nu mai zăbovi. O luă la goană spre gară. De acolo își continuă fuga de-a lungul liniei ferate care ducea spre Curtici, unde mama și surorile sale rămăseseră singure acasă,iar acum erau sub ocupația fascistă.

În depărtare, spre satul Șofronea, văzduhul hăuia de zgomotul exploziilor. Virgil simțea sub picioare zguduirea pămîntului, dar își continua drumul grăbit. Într-un tîrziu a fost nevoit să-și încetinească pașii din cauza convoaielor de refugiați care se scurgeau pe drum. Oamenii, locuitori din satele învecinate, fugeau din calea pîrjolului. Virgil îi privi îndurerat, apoi intră cu ei în vorbă. Unii l-au sfătuit să se întoarcă. Băiatul însă a clătinat din cap și și-a continuat drumul. Deodată, stîrnind nori de praf care învăluiau șoseaua, îl ajunse din urmă un autoturism și un camion încărcat cu militari și lăzi. Autocamionul tracta după el un tun antiaerian. În autoturism văzu un ofițer și un subofițer. «Aha, tunul ăsta merge în linia întîi», gîndi Virgil. În timp ce-i privea pe militari, lui Virgil îi încolți în minte un gînd: «Oare mă vor primi și pe mine să lupt cu ei? Am să-i conving. Voinic sînt. Au să mă creadă că am 18 ani...».Stăpînit de acest gînd, Virgil se agăță de tun. În fața unei aglomerări de căruțe și vite, mașinile se opriră. Ofițerul coborî din autoturism.

— Ce-i cu tine? îl întrebă pe băiat.

— Vă rog să mă luați cu dumneavoastră...

— Cum să te luăm? Noi mergem la luptă.

— Merg și eu. Am să vă fiu de folos.

— Bine, flăcăule! îi zise căpitanul, cîntărindu-l din priviri.

Trecură în viteză pe ulițele pustii ale satului Șofronea și se opriră în cealaltă parte a lui, alături de ostașii unei subunități din Regimentul 11 Călărași,care organizau aici un dispozitiv de apărare. (Tunul, care venise în ajutorul acestei subunități, făcea parte din bateria 21 a Regimentului 5 artilerie antiaeriană. Comandantul bateriei era căpitanul Romulus Pete). Artileriștii au amplasat numaidecît tunul în tren. Cîteva minute mai tîrziu, apărură cinci tancuri inamice. Ofițerul dădu atunci primele comenzi:

— Asupra tancurilor, foc!

Prima lovitură a pornit spre țintele dușmane. Proiectilul a explodat în plin. Nici a doua lovitură n-a dat greș. Doi coloși de oțel se mistuiau în flăcări. Tunul bubui din nou. Fiecare proiectil pricinuia pierderi în rîndurile trupelor inamice. În scurt timp, alte două tancuri ale cotropitorilor au fost cuprinse de flăcări. Al cincilea tanc, renunțînd la duel, s-a retras cu toată viteza spre frontieră. Servanții tunului au izbucnit atunci în chiote de bucurie:

— Am învins!...

Cel mai tînăr servant, elevul de liceu Virgil Iovănaș, cu ochii umeziți, sărea în sus de bucurie. Se învîrti o vreme în jurul tunului, apoi alergă în stînga, spre dispozitivul de luptă al subunității de cavalerie. În fuga lui, striga cît îl țineau plămînii:

— Am isprăvit cu tancurile, băieți! Uitați-vă la ele cum se pîrjolesc în flăcări. Am distrus patru...

— Culcă-te la pămînt! se auzi glasul unui soldat.

Virgil se trînti pe pajiște.Își dădu seama de ce strigase ostașul la el. Poziția aceea era bătută năprasnic de gloanțele unei mitraliere dușmane care-și avea amplasamentul lîngă un boschet de mărăcini. Micul servant, tîrîndu-se pe pămînt o bucată de drum, s-a întors la artileriștii lui și le-a comunicat necazul vecinilor din stînga. Căpitanul Romulus Pete, cu binoclul la ochi, cercetă atent terenul, apoi indică servanților boschetul ca punct de reper și ordonă două lovituri. Mitraliera dușmană amuți pentru totdeauna.

...Peste poziția de la Șofronea se așternuse liniștea. Spre graniță însă se întețise bubuitul tunurilor. Pe șoseaua dinspre Curtici se observa o grupare de forțe inamice cu autovehicule în staționare. Un alt atac fascist era de așteptat. Tunul a fost deplasat repede într-o nouă poziție, aproape de șosea. În timp ce artileriștii au trecut la amplasarea tunului, Virgil rămase cîteva clipe cu privirea ațintită spre comuna lui natală. Deodată tresări. Se trezi strigînd:

— S-aude zgomot de motor dinspre șosea, dom' căpitan!

— Fiți gata, băieți! ordonă ofițerul, ridicîndu-și binoclul la ochi.

Pe șosea, o trîmbă galbenă de praf vestea apropierea unei coloane fasciste, care avea în avangardă o mașină blindată. Focul s-a dezlănțuit ca o vijelie. Din gura tunului fulgerau proiectilele. Armele automate ale subunității vecine țăcăneau fără încetare. Lovit prin surprindere, inamicul intră în panică. Mașinile din urma coloanei reușiseră să se întoarcă,iar o parte dintre inamici izbutiseră să fugă prin porumbiște. În scurtă vreme vuietul luptei se potoli. Cînd norul de praf și de fum se împrăștie, artileriștii văzură autocamionul blindat făcut țăndări, mașini răsturnate în șanțuri sau poticnite pe șosea și zeci de dușmani răpuși. Căpitanul își lăudă oamenii, apoi se interesă de starea celui mai tînăr servant:

— Ei, cum a fost, flăcăule?

— Strașnic, dom' căpitan! Păcat numai că nu sîntem mai mulți. Ne-am fi luat după ei, să-i scoatem din Curtici.

Virgil muncise, nu glumă. Nu-i deloc ușor să alimentezi cu proiectile un tun în timpul tragerii.

Spre asfințit, vitejii apărători de la Șofronea se aflau tot acolo, la posturile lor, înfruntîndu-l pe dușman. Acesta, îndîrjit, mai atacase în trei rînduri. Dar tot de atîtea ori făcuse și calea întoarsă. După mai bine de șase ore de luptă îndîrjită, fasciștii nu reușiseră să facă nici un pas înainte. În încleștarea cu inamicul se răriseră și rîndurile vitejilor care apărau aici pămîntul patriei. Servanții tunului îi duseră pe eroi la umbra unor salcîmi, cu gîndul să-i îngroape acolo. Dar n-au mai avut răgaz pentru aceasta.

Deodată, răbufniră cîteva explozii de aruncătoare de mine. Apoi poziția din jurul tunului fu împresurată de explozii. Și, în aceeași clipă, căpitanul Romulus Pete fu trîntit la pămînt. Un geamăt îi scăpă de pe buze: «Sînt rănit!» Virgil Iovănaș nu-i putu veni în ajutor. Și el zăcea alături de comandant, grav rănit. Tunul, care scosese din luptă șapte tancuri inamice și pricinuise dușmanului pierderi însemnate, fusese lovit în plin...

Ceva mai tîrziu, căpitanul Romulus Pete s-a sfîrșit în camionul care-l transporta la spitalul din Lipova. A treia zi, pe un pat al aceluiași spital se stingea din viață și cel mai tînăr servant al tunului de la Șofronea, elevul Virgil Iovănaș. La vîrsta de numai 15 ani și-a jertfit viața apărîndu-și cu bărbăție pămîntul sfînt al patriei, numele și fapta lui intrînd în istorie și-n legendă.

VASILE BÎRZA

◀ Puntea Emanuel I. De aici poţi admira în linişte panorama oraşului.

CAPITALA ALPILOR

TORINO

de VALERIU RÂPEANU

Pe harta Italiei, Torino se află în nordul ţării, destul de aproape de Milano (o sută şi patruzeci de kilometri cu maşina pe autostradă). Este — ca mărime şi număr de locuitori — cel de al patrulea oraş al ţării după Roma, Neapoli, Milano şi are aproape 1 300 000 de locuitori. Acestea sînt cifrele seci pe care le putem întîlni şi în manualele de geografie. Dar ceea ce nu întîlneşti acolo este farmecul, frumuseţea şi amănuntele de viaţă care fac ca un oraş să nu fie asemenea altora. Cînd am coborît din avionul care pornise de la Roma cu o oră şi jumătate mai înainte, într-o zi de iunie, pe la ora prînzului, şi de la micul aeroport al oraşului am pornit către centrul său, am înţeles atunci că Torino este ceea ce numim un oraş frumos în adevăratul înţeles al cuvîntului. De la fereastra avionului, după ce lăsasem în urmă coastele Mediteranei, am văzut cursul maiestuos al Padului, care taie oraşul în două şi străzile oraşului Torino riguros ordonate de parcă ar fi fost tăiate o dată cu echerul. Cînd am ajuns însă în centru am mai înţeles şi faptul că Torino e un oraş neobişnuit: cum ne spuneau localnicii, pe străzile sale din centru te poţi plimba kilometri întregi fără să te plouă! Şi aceasta pentru că cele mai multe dintre străzile lui sînt ca nişte adevărate pasaje străjuite de mari arcade de piatră şi marmură care se încheie cu coloane puternice. E într-adevăr plăcut să colinzi pe străzi ca Via Roma sau Via Po, să admiri marile librării, galeriile de tablouri sau magazinele de dulciuri, care şi ele fac faima oraşului. Dar cînd ajungi la Torino nu mergi doar să te plimbi oricît de frumos ar fi oraşul, cu largile sale bulevarde străjuite nu numai de coloane, ci şi de imenşi arbori care văzuţi de sus par un şir neîntrerupt. Cauţi mai întîi să întîlneşti marile lui obiective industriale care i-au dus emblema în lumea întreagă. Mai întîi vestita fabrică de automobile F.I.A.T. Dacă am crede însă că F.I.A.T. reprezintă doar o singură uzină undeva în Torino ne-am înşela. Am privit o hartă a oraşului şi mi-am dat seama că F.I.A.T.-ul este peste tot prezent aici. De la modestul atelier de unde în anul 1890 a început dezvoltarea acestei întreprinderi, şi pînă la marea uzină Mirafiori, F.I.A.T.-ul cuprinde numeroase alte întreprinderi anexe, şcoli de calificare, magazine de prezentare etc. Uzinele Mirafiori le-am vizitat într-o dimineaţă trecînd într-un automobil în faţa căruia mergea un biciclist-călăuză prin uriaşele hale unde la bandă rulantă se adaugă, una cîte una, piesele ce alcătuiesc automobilele atît de cunoscute. Apoi, după ce am mers aşa kilometri întregi, la sfîrşitul vizitei am făcut o plimbare pe pista de încercare a autovehiculelor unde am urcat pe o pantă înclinată la 40% cu o viteză de 150 de kilometri pe oră . F.I.A.T.-ul are numai la Torino 130 000 de salariaţi.

Oraşul automobilului, Torino, se mîndreşte deopotrivă şi cu un muzeu al automobilului situat puţin în afara oraşului unde se pot vedea cele mai vechi şi mai curioase exemplare ale automobilului, «strămoşii» lui, în formă de cupeu, cu claxonul ca o goarnă şi cîte alte curiozităţi... Să mergem însă mai departe, la alt punct important al industriei din Torino: uzina de maşini de scris

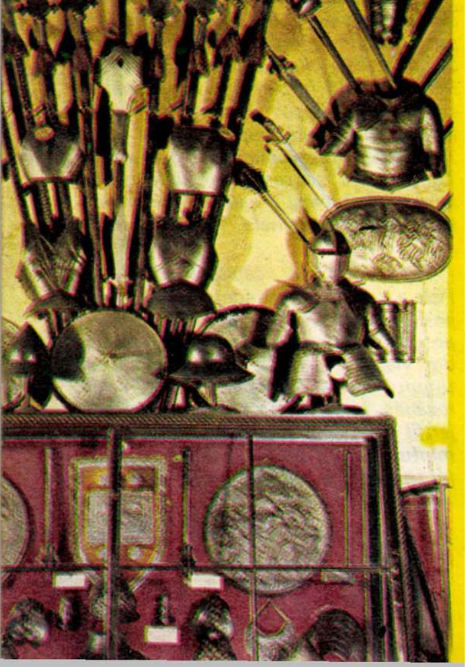

◀ Cîteva arme din impresionanta colecţie fondată în 1843 de Charles Albert.

O clădire datînd din îndepărtatul Ev Mediu.

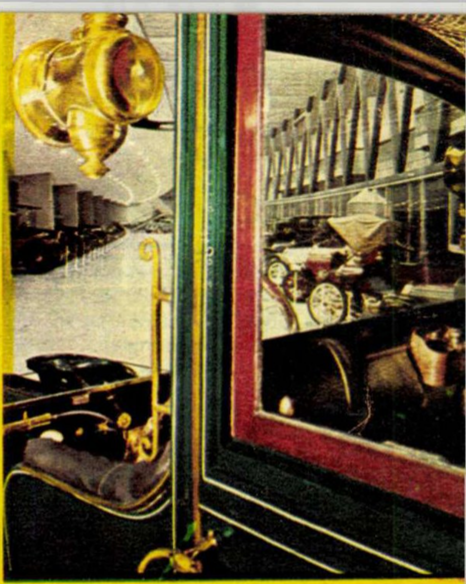

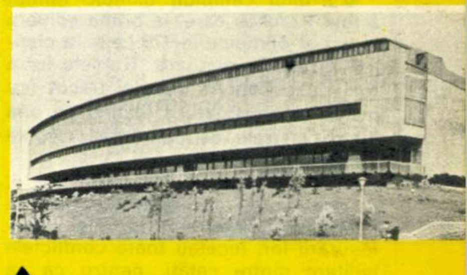

La **Muzeul Automobilului** se pot vedea cele mai vechi și mai curioase exemplare ale automobilului. Printre exponate se află și primul automobil F.I.A.T.

Olivetti. *Aici se produc zeci de tipuri de mașini de scris de la cele pe care învață copiii — mașini de scris în miniatură — și pînă la calculatoarele electrice. Ascunsă printre dealuri înverzite în cealaltă parte a orașului întîlnim o altă fabrică ce poartă și ea faima orașului: Martini-Rossi, cunoscuta producătoare de vermut Martini-Rossi. Aici toate operațiile de la spălarea sticlei pînă la aplicarea etichetei și a capsulei se efectuează mecanic. Oamenii doar supraveghează aceste operații care se execută cu o viteză uimitoare. Într-o clădire alăturată se află un original muzeu cu tot felul de unelte și aparate de prelucrare a strugurilor din cele mai vechi timpuri pînă astăzi. Nu lipsesc nici operele de artă ale strămoșilor: frumoase amfore romane.*

Dar să ne întoarcem în centrul orașului. Mergînd pe străzile sale atît de curate și de bine întreținute ne amintim de ceea ce spunea Vasile Alecsandri în anul 1859. Marele nostru poet venise la Torino după realizarea Unirii Principatelor să obțină sprijinul Piemontului pentru marea cauză a românilor și observa că dacă la Torino nu aflăm monumente precum Domul din Milano aici se află monumentele eroilor pentru libertate. Monumentul lui Garibaldi. luptătorul pentru unitatea Italiei, l-am văzut și eu precum și unele statui cum ar fi aceea a cunoscutului scriitor pentru copii Edmondo de Amicis, aflată în parcul din fața gării. Dar Torino este și un oraș al muzeelor. Cel mai important este desigur Muzeul Egiptean, al doilea din lume ca importanță în acest domeniu. Rămîi uimit, vizitîndu-i sălile, de bogăția și frumusețea exponatelor: papirusuri, sarcofage, statui, mărturii nenumărate ale vechii civilizații egiptene, ale muncii depuse de milioane și milioane de oameni pentru a desăvîrși asemenea nestemate ale geniului uman. Zile întregi nu-ți ajung pentru a studia aceste întruchipări ale măiestriei și ale genului popular, expresie a armoniei și a desăvîrșirii artistice. Un etaj mai jos întîlnești un alt muzeu: galeria Sabauda, o prețioasă colecție de picturi semnată de maeștri ai picturii italiene și străine; Fra Angelico, Veronese, Memling, Van Eyck. Dar ne-ar trebui multe pagini ca să amintim numeroasele muzee ale orașului: cel situat în Palazzo Madame cu colecția de artă populară piemonteză veche, impresionanta colecție de arme, fostul Palat Regal reconstruit în 1646, cu o bibliotecă ce adăpostește volume și manuscrise rare ca și Galeria de Artă Modernă.

În pitorescul parc Valentino se înalță o fîntînă monumentală care atrage zilnic nenumărați vizitatori.

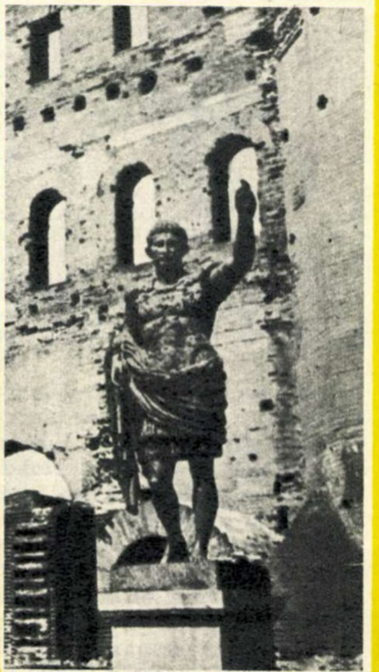

«Poarta Palatina» — rămășițele unei vechi cetăți militare romane.

Papirus de la muzeul egiptean.

Dar am terminat oare vizita în orașul Torino? Greu de spus, pentru că acest oraș industrial este deopotrivă și oraș cultural, un oraș plin de viață, seara luminat feeric, un oraș în care oamenii muncesc cu seriozitate și cu temeinicie.

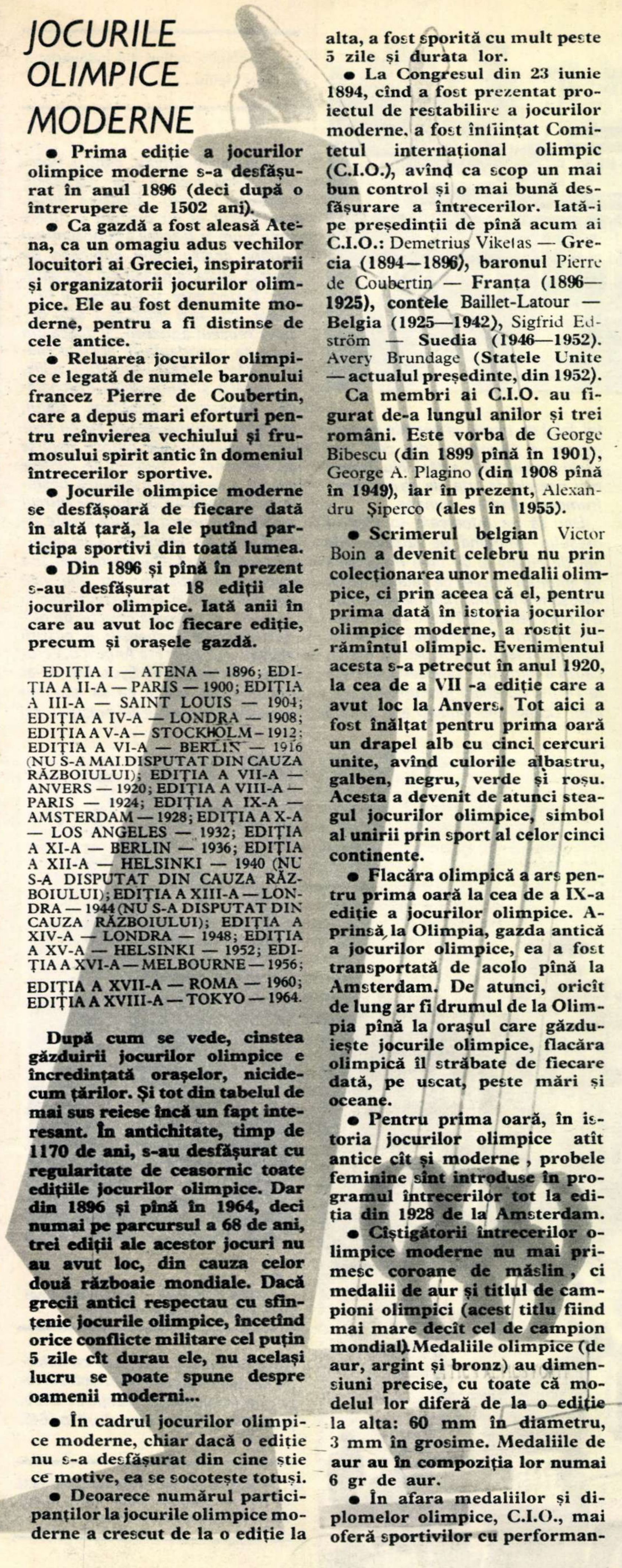

JOCURILE OLIMPICE ANTICE

- Denumirea de *jocuri olimpice și olimpiade* vine de la Olimpia, oraș al Greciei antice aflat în nordul Peloponezului, unde se desfășurau în antichitate aceste mari întreceri sportive, precum și de la faptul că ele erau închinate lui Zeus Olimpianul.
- Prima ediție a jocurilor olimpice antice a avut loc în anul 776 î.e.n., iar ultima, în anul 394 e.n. În acest interval de 1170 de ani s-au desfășurat 293 olimpiade, din 4 în 4 ani, fără nici o întrerupere. Dar din acest an (394 e.n.) peste Olimpia s-a așternut praful și tăcerea a peste 15 secole...
- Primul campion olimpic (antic) a fost Korekos care, la prima ediție a jocurilor olimpice în 776 î.e.n., a cîștigat proba de alergare. Numele lui a fost descoperit în secolul trecut (cu ocazia unor săpături) înscris pe una dintre pietrele pe care erau trecute numele cîștigătorilor.
- Jocurile olimpice durau 5 zile și se desfășurau la sfîrșitul lunii iulie și începutul lunii august. În timpul desfășurării lor, încetau toate conflictele militare dintre cetăți, pentru ca să poată participa la ele toți concurenții care doreau acest lucru.
- Ritmicitatea desfășurării jocurilor olimpice (din 4 în 4 ani), a făcut ca intervalul de timp dintre ele, denumit olimpiadă, să devină pentru grecii antici o unitate cronologică convențională, cum e anul, deceniul, secolul. Astfel, lupta de la Termopile a avut loc în primul an al olimpiadei 75, adică în 480 î.e.n.
- Jocurile olimpice erau rezervate numai bărbaților. Femeile nu erau admise nici ca spectatoare măcar. Încălcarea acestei restricții se pedepsea cu moartea.
- Cîștigătorii jocurilor olimpice primeau titlul de olimpionici. Lor nu li se înmînau medalii de aur, ci o coroană de măslin care li se așeza pe cap. Cei care se întorceau în cetatea de baștină victorioși erau cinstiți ca niște eroi. Cetățenii spărgeau o parte a zidului de apărare, prin care campionul trecea ca printr-un arc de triumf, considerînd că o cetate în care trăiește un asemenea voinic, nu mai are nevoie de ziduri de apărare. Poeții le dedicau ode, sculptorii le ridicau statui...
- Iată cîteva dintre probele la care concurenții își disputau întîietatea: *dromosul* (alergare de viteză), *luptele*, *pugilatul* (un fel de box), *pancrațiul* (o combinație între box și lupte), *cursele de cvadrige* (curse de care trase de cai) etc.
- Iată cîțiva dintre cîștigătorii jocurilor olimpice antice, cunoscuți nu numai din inscripțiile de pe pietre, ci și din odele pe care le-au închinat campionilor, renumiți poeți contemporani lor: *Milon din Crotona*, *Polidamas din Tesalia*, *Leonidas din Rodos*, *Teagene din Tasos*, *Failos din Crotona*, *Xenofon din Corint* etc. Despre *Teagene din Tasos* legenda spunea că de la 9 ani era foarte puternic și că încă de pe atunci i se prezisese un viitor strălucit în cadrul jocurilor olimpice. Previziunile s-au adeverit, el cîștigînd de două ori coroana de măslin (deci dublu campion olimpic).
- În cele 12 secole de întreceri olimpice, orașul grecesc Olimpia a fost singura lor gazdă.

JOCURILE OLIMPICE MODERNE

- **Prima ediție a jocurilor olimpice moderne s-a desfășurat în anul 1896 (deci după o întrerupere de 1502 ani).**
- **Ca gazdă a fost aleasă Atena, ca un omagiu adus vechilor locuitori ai Greciei, inspiratorii și organizatorii jocurilor olimpice. Ele au fost denumite moderne, pentru a fi distinse de cele antice.**
- **Reluarea jocurilor olimpice e legată de numele baronului francez Pierre de Coubertin, care a depus mari eforturi pentru reînvierea vechiului și frumosului spirit antic în domeniul întrecerilor sportive.**
- **Jocurile olimpice moderne se desfășoară de fiecare dată în altă țară, la ele putînd participa sportivi din toată lumea.**
- **Din 1896 și pînă în prezent s-au desfășurat 18 ediții ale jocurilor olimpice. Iată anii în care au avut loc fiecare ediție, precum și orașele gazdă.**

EDIȚIA I — ATENA — 1896; EDIȚIA A II-A — PARIS — 1900; EDIȚIA A III-A — SAINT LOUIS — 1904; EDIȚIA A IV-A — LONDRA — 1908; EDIȚIA A V-A — STOCKHOLM – 1912; EDIȚIA A VI-A — BERLIN — 1916 (NU S-A MAI DISPUTAT DIN CAUZA RĂZBOIULUI); EDIȚIA A VII-A — ANVERS — 1920; EDIȚIA A VIII-A — PARIS — 1924; EDIȚIA A IX-A — AMSTERDAM — 1928; EDIȚIA A X-A — LOS ANGELES — 1932; EDIȚIA A XI-A — BERLIN — 1936; EDIȚIA A XII-A — HELSINKI — 1940 (NU S-A DISPUTAT DIN CAUZA RĂZBOIULUI); EDIȚIA A XIII-A — LONDRA — 1944 (NU S-A DISPUTAT DIN CAUZA RĂZBOIULUI); EDIȚIA A XIV-A — LONDRA — 1948; EDIȚIA A XV-A — HELSINKI — 1952; EDIȚIA A XVI-A — MELBOURNE — 1956; EDIȚIA A XVII-A — ROMA — 1960; EDIȚIA A XVIII-A — TOKYO — 1964.

După cum se vede, cinstea găzduirii jocurilor olimpice e încredințată orașelor, nicidecum țărilor. Și tot din tabelul de mai sus reiese încă un fapt interesant. În antichitate, timp de 1170 de ani, s-au desfășurat cu regularitate de ceasornic toate edițiile jocurilor olimpice. Dar din 1896 și pînă în 1964, deci numai pe parcursul a 68 de ani, trei ediții ale acestor jocuri nu au avut loc, din cauza celor două războaie mondiale. Dacă grecii antici respectau cu sfințenie jocurile olimpice, încetînd orice conflicte militare cel puțin 5 zile cît durau ele, nu același lucru se poate spune despre oamenii moderni...

- **În cadrul jocurilor olimpice moderne, chiar dacă o ediție nu s-a desfășurat din cine știe ce motive, ea se socotește totuși.**
- **Deoarece numărul participanților la jocurile olimpice moderne a crescut de la o ediție la alta, a fost sporită cu mult peste 5 zile și durata lor.**
- **La Congresul din 23 iunie 1894, cînd a fost prezentat proiectul de restabilire a jocurilor moderne, a fost înființat Comitetul internațional olimpic (C.I.O.), avînd ca scop un mai bun control și o mai bună desfășurare a întrecerilor. Iată-i pe președinții de pînă acum ai C.I.O.:** Demetrius Vikelas — **Grecia (1894—1896), baronul** Pierre de Coubertin — **Franța (1896—1925), contele** Baillet-Latour — **Belgia (1925—1942),** Sigfrid Edström — **Suedia (1946—1952).** Avery Brundage **(Statele Unite — actualul președinte, din 1952).**

Ca membri ai C.I.O. au figurat de-a lungul anilor și trei români. Este vorba de George Bibescu **(din 1899 pînă în 1901),** George A. Plagino **(din 1908 pînă în 1949), iar în prezent,** Alexandru Șiperco **(ales în 1955).**

- **Scrimerul belgian** Victor Boin **a devenit celebru nu prin colecționarea unor medalii olimpice, ci prin aceea că el, pentru prima dată în istoria jocurilor olimpice moderne, a rostit jurămîntul olimpic. Evenimentul acesta s-a petrecut în anul 1920, la cea de a VII -a ediție care a avut loc la Anvers. Tot aici a fost înălțat pentru prima oară un drapel alb cu cinci cercuri unite, avînd culorile albastru, galben, negru, verde și roșu. Acesta a devenit de atunci steagul jocurilor olimpice, simbol al unirii prin sport al celor cinci continente.**
- **Flacăra olimpică a ars pentru prima oară la cea de a IX-a ediție a jocurilor olimpice. Aprinsă la Olimpia, gazda antică a jocurilor olimpice, ea a fost transportată de acolo pînă la Amsterdam. De atunci, oricît de lung ar fi drumul de la Olimpia pînă la orașul care găzduiește jocurile olimpice, flacăra olimpică îl străbate de fiecare dată, pe uscat, peste mări și oceane.**
- **Pentru prima oară, în istoria jocurilor olimpice atît antice cît și moderne , probele feminine sînt introduse în programul întrecerilor tot la ediția din 1928 de la Amsterdam.**
- **Cîștigătorii întrecerilor olimpice moderne nu mai primesc coroane de măslin , ci medalii de aur și titlul de campioni olimpici (acest titlu fiind mai mare decît cel de campion mondial). Medaliile olimpice (de aur, argint și bronz) au dimensiuni precise, cu toate că modelul lor diferă de la o ediție la alta: 60 mm în diametru, 3 mm în grosime. Medaliile de aur au în compoziția lor numai 6 gr de aur.**
- **În afara medaliilor și diplomelor olimpice, C.I.O., mai oferă sportivilor cu performanțe deosebite și alte distincții:** Cupa olimpică, Diploma olimpică de merit, Cupa Fearnley, Trofeul Mohamed Taher, Trofeul Bonacossa, Trofeul orașului Tokio. **Originalele acestor trofee se găsesc în păstrare la Muzeul olimpic de la Mon-Repos din Elveția, cîștigătorii lor primind doar... copia.** Iolanda Balaș **figurează printre titularii** Trofeului Mohamed Taher.
- **Continentul american va găzdui în acest an pentru a treia oară jocurile olimpice. Europa le-a găzduit de 14 ori, Australia o dată, Asia o dată .**

MĂRTURISIRI ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU REVISTA NOASTRĂ

AMINTIRI OLIMPICE

▲ OLGA SZABO CU ANI ÎN URMĂ, IMEDIAT DUPĂ SUCCESUL DE LA MELBOURNE.

Nicolae Marinescu, *participant la jocurile olimpice de la Berlin din 1936: «Păstrez vie amintirea marelui atlet* **Owens.** *Eram pe stadion în ziua cînd a luat startul la 200 m. După cucerirea locului I în această probă, s-a prezentat la startul probei de sărituri în lungime. Și aici, tot locul întîi... Owens era un «pachet» de calități. În finala probei de ștafetă 4 × 100 m părea că abia atunci intră în întrecerile olimpice. În realitate era înaintea cîștigării celei de a 4-a medalii de aur...*

Iolanda Balaș: «Vitrina mea cu trofee este bogată. Ele reprezintă victoriile internaționale pe care le-am repurtat de-a lungul a 15 ani de activitate sportivă de performanță. De fiecare dintre ele sînt legate amintiri dragi. Amintiri de muncă, de luptă sportivă, de satisfacție ale succesului. Dar cele mai scumpe amintiri sînt legate de cele

MEXICO 68

două ediții ale jocurilor olimpice de la Roma și Tokio, de unde m-am întors în patrie cu două medalii olimpice de aur...»

CU GÎNDUL LA MEXIC

Lia Manoliu, *atletă: «Mă pregătesc să particip pentru a cincea oară la jocurile olimpice. E un record de... participare, pe care intenționez să-l concretizez și în rezultate cît mai bune cu putință. Performanțele de pînă acum (locul VI la Helsinki, locul IX la Melbourne, locul III la Roma și Tokio) vreau să le aduc încununarea cu unul și mai bun».*

Viorica Viscopoleanu, atletă: «Contactul cu bazele sportive din Mexic le-am făcut în urmă cu un an, în cadrul întrecerilor «săptămînii preolimpice«». Locul I ocupat atunci, mi-a dat mari speranțe și m-a obligat să mă pregătesc și mai intens. Rîvnesc la ceea ce-și dorește orice sportiv de performanță: aurul olimpic.

Olga Szabo: *scrimeră: «Aveam doar 18 ani cînd am cîștigat medalia de argint la Melbourne. Era cît pe-aci să intru în posesia celei de aur, dar lipsa de experiență și-a spus cuvîntul. De-atunci au trecut mulți ani și sper ca la Mexico să pot dovedi că am cîștigat ce mi-a lipsit la Melbourne. Impreună cu coechipierele mele* **Ileana Drîmbă, Ecaterina Jencic-Stalh** *și alte colege, voi lupta pentru o medalie de aur».*

SPORTIVI ROMÂNI LA JOCURILE OLIMPICE

• ÎN CADRUL JOCURILOR OLIMPICE, NUMELE SPORTIVILOR ROMÂNI APAR PENTRU PRIMA OARĂ LA CEA DE A VIII-A EDIȚIE A ACESTORA (PARIS — 1924). EI AU FOST PREZENȚI LA STARTUL A PATRU DISCIPLINE: RUGBI, TENIS, TIR, FOTBAL. ACEASTĂ PRIMĂ PARTICIPARE S-A SOLDAT CU O VICTORIE (E ADEVĂRAT, UNA SINGURĂ DOAR!): MEDALIA DE BRONZ LA RUGBI , PRIMA NOASTRĂ MEDALIE OLIMPICĂ .

• PATRU ANI MAI TÎRZIU, LA AMSTERDAM DE DATA ACEASTA, SPORTIVII ROMÂNI SÎNT DIN NOU PREZENȚI, PARTICIPÎND LA PROBELE DE SCRIMĂ ȘI ATLETISM.

• ÎN 1932 ARE LOC CEA DE-A X-A EDIȚIE A JOCURILOR OLIMPICE, CARE S-A DESFĂȘURAT LA LOS ANGELES, MULT PREA DEPARTE PENTRU CA SPORTIVII NOȘTRI, DISPUNÎND DE MIJLOACE MATERIALE FOARTE MODESTE, SĂ POATĂ AJUNGE...

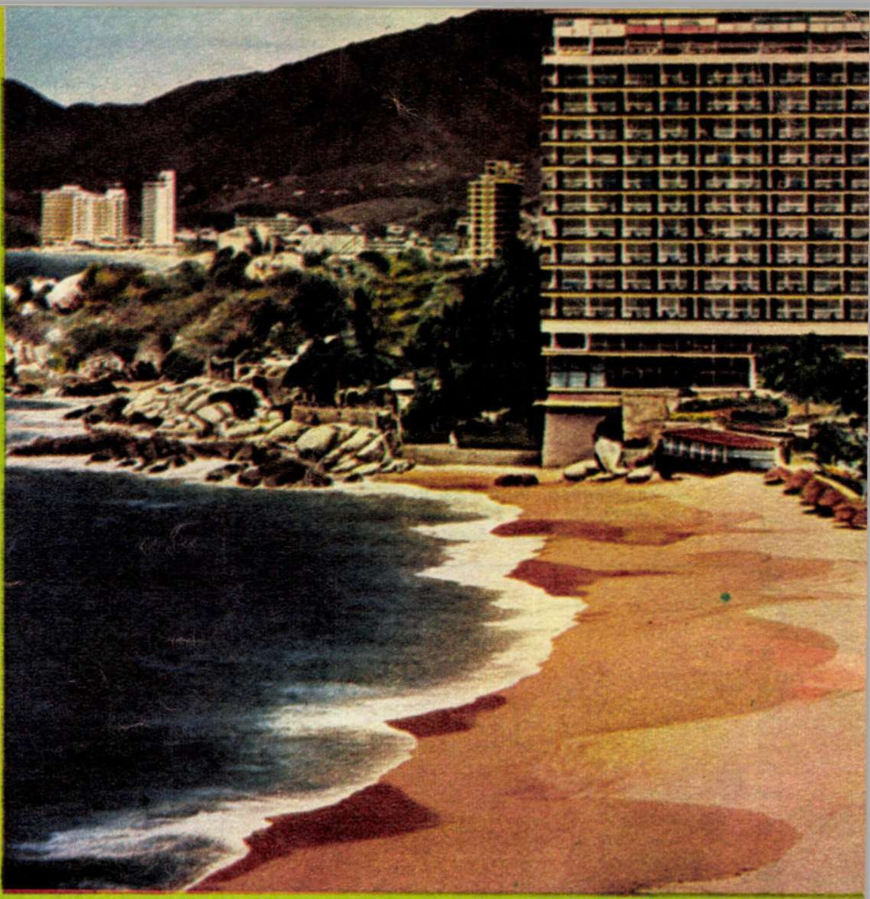

UN COLȚ DE PLAJĂ DIN RENUMITA STAȚIUNE ACAPULCO, CU CARE SPORTIVII SOSIȚI ÎN MEXIC VOR FACE CUNOȘTINȚĂ.

• IATĂ CÎTEVA DINTRE REZULTATELE MERITORII OBȚINUTE DE CĂTRE SPORTIVII ROMÂNI ÎN EDITIILE DESFĂȘURATE PÎNĂ ÎN PREZENT: MEDALIA DE ARGINT ÎN PROBA DE CALARIE, INDIVIDUAL, OBȚINUTĂ DE LOCOTENENTUL HENRI RANG — BERLIN, 1936; IOSIF SÎRBU, CÎȘTIGĂ PRIMA MEDALIE OLIMPICĂ DE AUR DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC, IN 1952, LA HELSINKI, LA PROBA DE ARMĂ LIBERĂ, CALIBRU REDUS, 40 FOCURI POZIȚIA CULCAT; TOT AICI, BOXERII VASILE TITA ȘI GHEORGHE FIAT CÎȘTIGĂ FIECARE CÎTE O MEDALIE, DE ARGINT ȘI, RESPECTIV, DE BRONZ; ÎN 1956, LA MELBOURNE (AUSTRALIA), SPORTIVII ROMÂNI CUCERESC 5 MEDALII OLIMPICE DE AUR, 3 DE ARGINT ȘI 5 DE BRONZ (PE CEA MAI ÎNALTĂ TREAPTĂ A PODIUMULUI AU URCAT SPORTIVII LEON ROTMAN — CANOE SIMPLU, VITEZĂ ȘI FOND, SIMION ISMAILCIUC ȘI DUMITRU ALEXE — CANOE DUBLU, VITEZĂ, ȘTEFAN PETRESCU — PISTOL VITEZĂ ȘI BOXERUL NICOLAE LINCA. PE PIEPTURILE BOXERILOR MIRCEA DOBRESCU, GHEORGHE NEGREA ȘI AL FLORETISTEI OLGA SZABO AU STRĂLUCIT MEDALII DE ARGINT. ECHIPA FEMININĂ DE GIMNASTICĂ, BOXERUL C. DUMITRESCU, LUPTĂTORUL F. HORVATH, TIRISTUL GH. LICHIARDOPOL, GIMNASTA ELENA LEUȘTEAN S-AU ÎNTORS ÎN ȚARĂ CU MEDALII DE BRONZ. A FOST CEA MAI BOGATĂ EDIȚIE ÎN MEDALII OLIMPICE A SPORTULUI ROMÂNESC): ÎN 1960, LA ROMA, SPORTIVII ROMÂNI OBȚIN ALTE 3 MEDALII DE AUR (IOLANDA BALAȘ — SĂRITURA ÎN ÎNĂLȚIME, DUMITRU PÎRVULESCU — LUPTE, ION DUMITRESCU — TIR, ALTE MEDALII DE ARGINT ȘI BRONZ ȘI LOCUL 10 PE NAȚIUNI; ÎN 1964, LA TOKIO, SPORTIVII NOȘTRI CÎȘTIGĂ DOUĂ MEDALII DE AUR (IOLANDA BALAȘ, DUBLA CAMPIOANĂ OLIMPICĂ LA SĂRITURA ÎN ÎNĂLȚIME ȘI MIHAELA PENEȘ, LA ARUNCAREA SULIȚEI), 4 MEDALII DE ARGINT ȘI 5 MEDALII DE BRONZ.

* * *

IOLANDA BALAȘ ÎN FAȚA VITRINEI CU TROFEELE SALE, AVÎND ÎN MÎINI CELE DOUĂ MEDALII OLIMPICE DE AUR.

Pagini realizate de **OCTAVIAN VINTILĂ**, maestru al sportului

Desen de A. POCH

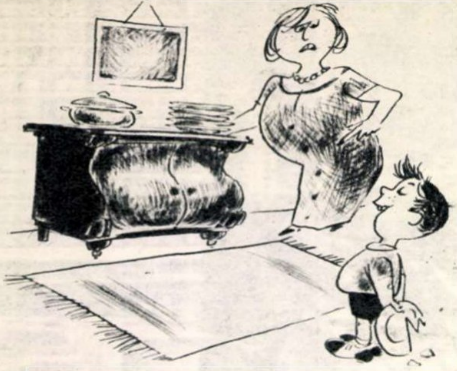

— Lipsește o farfurie din serviciu!
— Vai, mămico, dumneata n-ai auzit de O.Z.N.-uri? Probabil că era și asta o farfurie zburătoare!

Desen de N. CLAUDIU

Fără cuvinte

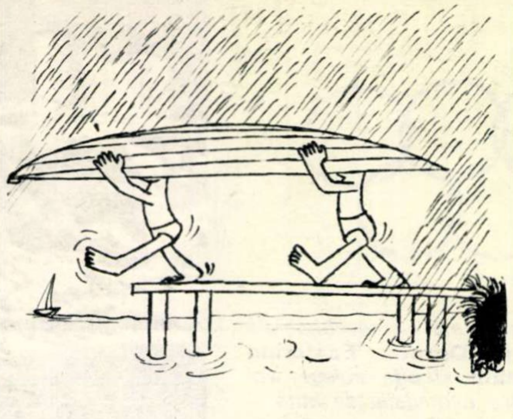

Desen de
CRĂIȚĂ MÎNDRĂ VASILE

Fără cuvinte

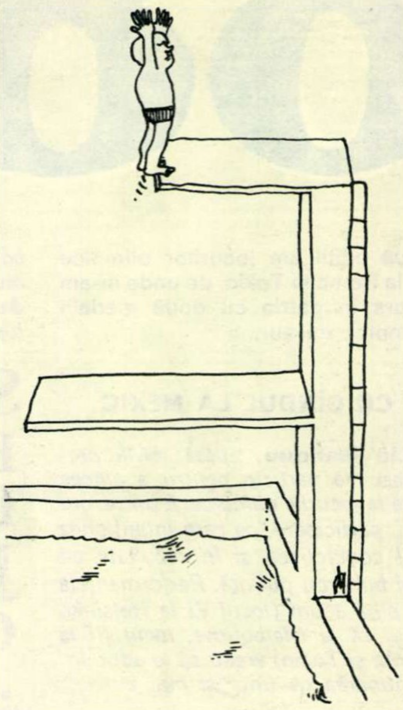

Desen de
ADRIAN ANDRONIC

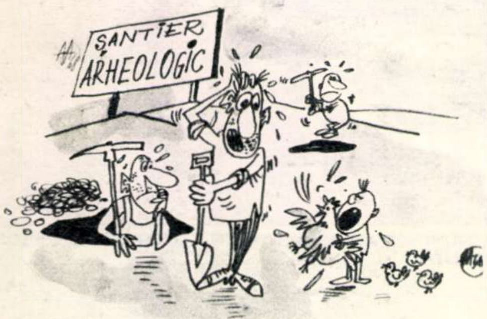

— Nu-nțeleg de ce vă enervați nene, doar v-am auzit clar cînd ați spus că ar fi grozav dacă ați descoperi și dv. o «cloșcă cu pui».

Desen de
POMPILIU DUMITRESCU

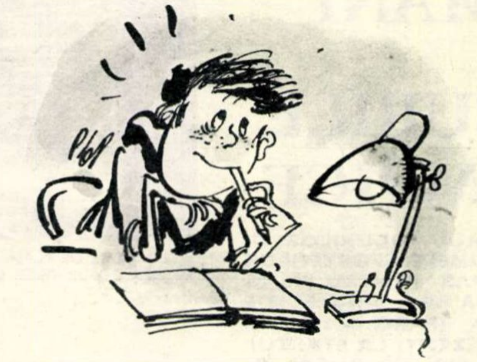

Va să zică, dacă peste trei zile începe școala, pînă la vacanța viitoare vor mai rămîne... mai rămîn...

• UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR • UMOR •

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Afară ploaia se ințețea. Stropi mari, goniți de vînt, se spărgeau in geamuri, șerpuind vioi, în zeci de pîrîiașe cristaline. Stînd pe o bancă, Scatiul și Babușcă îl urmăreau cu privirea pe Vlad, ce se plimba nervos prin sala de așteptare, aprinzînd țigară după țigară.

Din cînd în cînd din sala de operație răzbătea surd clinchetul instrumentelor chirurgicale. Cu urechile ciulite, cu respirația tăiată, cei doi băieți ascultau zgomotele ciudate, înțelegînd că în clipele acestea, dincolo, sub lumina incandescentă a lămpilor strălucitoare se hotărăște soarta lui Spic.

Deîndată ușa sălii de operație se deschise brusc, și sora medicală care li se păru băieților albă la față trecu în fugă pe lîngă ei și se precipită pe scări în jos. Cei doi băieți și Vlad se priviră în tăcere. Peste

OSTROVUL LUPILOR • 198

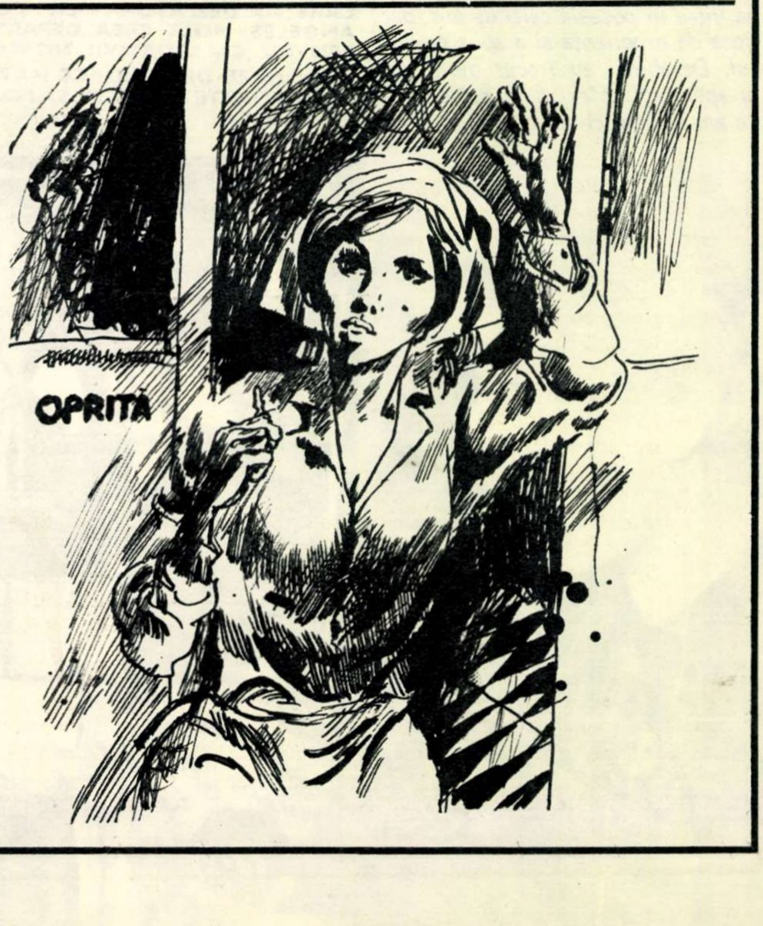

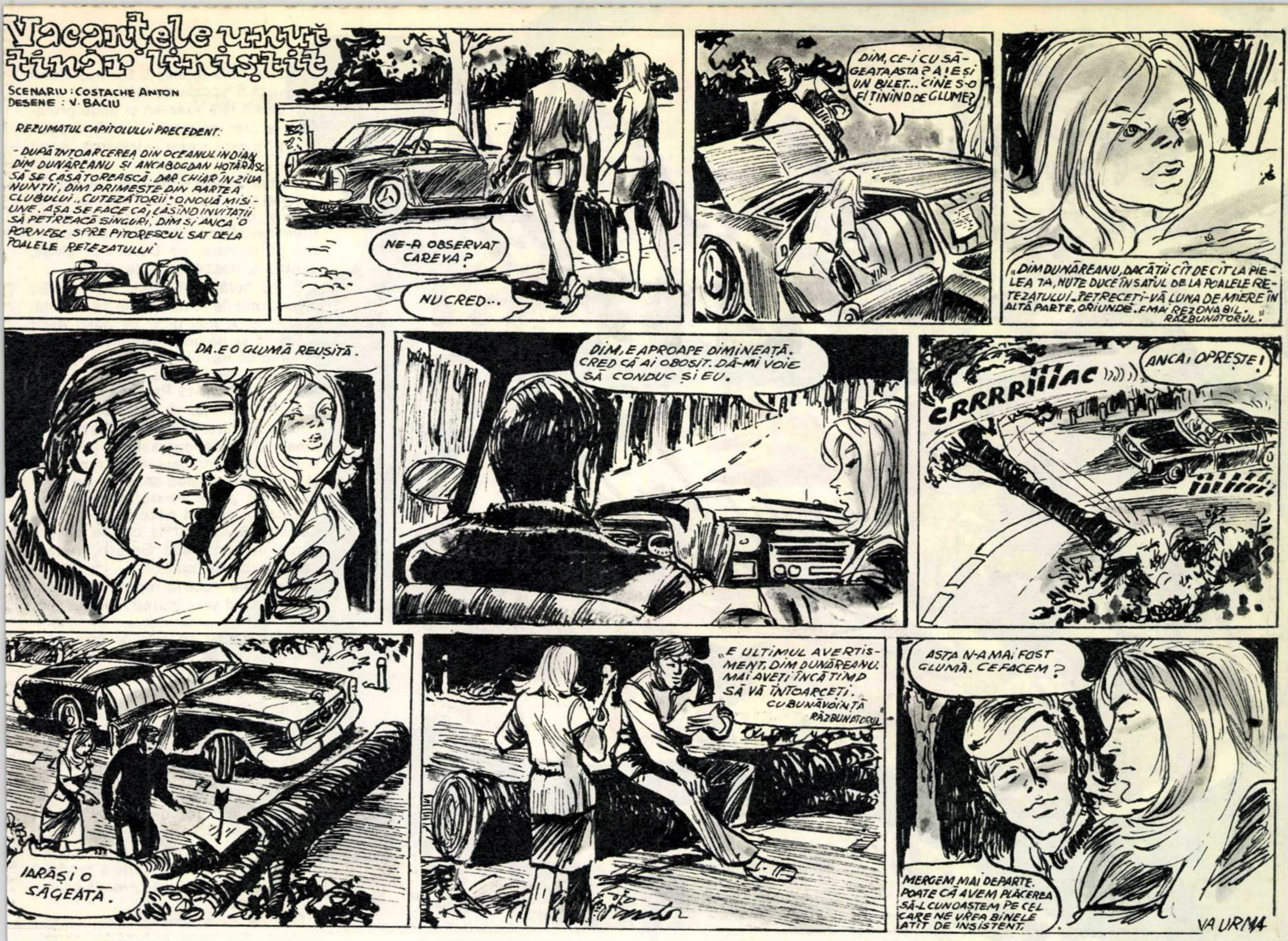

Vacanțele unui tînăr liniștit

SCENARIU: COSTACHE ANTON
DESENE: V. BACIU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

– DUPĂ ÎNTOARCEREA DIN OCEANUL INDIAN DIM DUNĂREANU ȘI ANCA BOGDAN HOTĂRĂSC SĂ SE CĂSĂTOREASCĂ. DAR CHIAR ÎN ZIUA NUNȚII, DIM PRIMEȘTE DIN PARTEA CLUBULUI „CUTEZĂTORII" O NOUĂ MISIUNE. AȘA SE FACE CĂ, LĂSÎND INVITAȚII SĂ PETREACĂ SINGURI, DIM ȘI ANCA O PORNESC SPRE PITORESCUL SAT DE LA POALELE RETEZATULUI

NE-A OBSERVAT CAREVA?
NU CRED...
DIM, CE-I CU SĂGEATA ASTA? A! E ȘI UN BILET... CINE S-O FI ȚINÎND DE GLUME?
„DIM DUNĂREANU, DACĂ ȚII CÎT DE CÎT LA PIELEA TA, NU TE DUCE ÎN SATUL DE LA POALELE RETEZATULUI. PETRECEȚI-VĂ LUNA DE MIERE ÎN ALTĂ PARTE, ORIUNDE. E MAI REZONABIL. RĂZBUNĂTORUL."
DA. E O GLUMĂ REUȘITĂ.
DIM, E APROAPE DIMINEAȚĂ. CRED CĂ AI OBOSIT. DĂ-MI VOIE SĂ CONDUC ȘI EU.
CRRRRIIIIAC
ANCA, OPREȘTE!
IARĂȘI O SĂGEATĂ.
„E ULTIMUL AVERTISMENT, DIM DUNĂREANU. MAI AVEȚI ÎNCĂ TIMP SĂ VĂ ÎNTOARCEȚI. CU BUNĂVOINȚĂ RĂZBUNĂTORUL"
ASTA N-A MAI FOST GLUMĂ. CE FACEM?
MERGEM MAI DEPARTE. POATE CĂ AVEM PLĂCEREA SĂ-L CUNOAȘTEM PE CEL CARE NE VREA BINELE ATÎT DE INSISTENT.
VA URMA

• OSTROVUL LUPILOR • 199

puțin timp, ea reapăru ținînd o fiolă galbenă într-o mînă.

— S-a întîmplat ceva cu Spic? o întrebă Vlad schițînd un pas în întîmpinarea ei.

Sora medicală nu îi răspunse și trecînd ca o furtună pe lîngă el dispăru în sala de operație, trîntind ușa după ea. Se făcu din nou tăcere!

Ploaia cenușie hohotea în ferestre, bătîndu-și parcă joc de gemetele înăbușite ale vîntului ce se zbătea ca într-o plasă în frunzișurile ude ale plopilor înalți de pe alei.

Minutele se scurgeau grele, ca de plumb. Și-apoi deodată, dincolo, în sala de operații, răsunară voci, ușa se deschise și profesorul cu mînecile suflecate pînă la cot, își făcu apariția scoțîndu-și din mers mănușile de cauciuc.

Vlad se repezi ca o săgeată în întîmpinarea chirurgului.

— Cum e, domnule profesor? Va trăi?

— Azi am avut o zi bună... spuse zîmbind profesorul, continuînd să-și tragă tacticos mănușile de pe mînă... metoda s-a dovedit excelentă.

— Dar cîinele? Cîinele? întrebă Vlad, în timp ce o sudoare măruntă și rece îi îmbrobonea fruntea... Va trăi sau nu?

— Cine? Javra asta simpatică? zise profesorul, arătînd spre Spic, pe care doi oameni în halate albe tocmai îl scoteau pe patul cărucior din sala de operații... A avut noroc... Deși nu cred să mai poata vreodată să facă pe polițistul.

— Uraa! strigară în cor Scatiul și Babușcă prinzîndu-se de mîini și alergînd nebunește în jurul lui Spic, care era transportat spre ascensor. Sora medicală, se opri lîngă profesor și arătînd cu capul spre cei doi băieți spuse ironic, în timp ce un zîmbet de gheață îi flutură pe buze:

— Stăm bine, domnule profesor... un taraf de lăutari ne mai lipsește aici.

• OSTROVUL LUPILOR • 200

— Apropo... spuse profesorul pe un ton apăsat, prefăcîndu-se de a nu fi auzit cuvintele sorei medicale și vîrînd mîna în buzunarul halatului scoase un glonț mic de nichel... Poftim, tovarășe colonel... Să-l păstrați ca amintire...

— Cred că glonțul trebuie înmînat celor care îl merită... interveni cu răceală Vlad, fixînd-o pe sora medicală drept în ochi... Cei doi băieți care au luat parte la luptă și au scos cîinele rănit de sub gloanțe.

Profesorul rămase o clipă încremenit, cu glonțul în mînă, și-apoi răsuci capul ușor spre cei doi băieți, negri de praf și de funingine, care rămăseseră acum singuri și nemișcați în mijlocul sălii.

— Cine? E vorba de acești mici coșari? întrebă el în șoaptă, pradă unei evidente emoții... N-aș fi crezut... Da, este ceva extraordinar... Extraordinar...

Sora medicală devenise albă ca varul. Vlad făcu semn Scatiului și lui Babușcă să se apropie.

— Felicitări, sincere felicitări... mormăi profesorul, măsurîndu-i cu admirație pe cei doi băieți din cap pînă-n picioare și înmînîndu-le glonțul. Avem nevoie de băieți ca voi... multă nevoie.

Peste un sfert de ceas, părăsind clădirea tăcută a spitalului, toți trei se îndreptau veseli, prin ploaie, spre mașina care îi aștepta.

— Și-acum, spuse bine dispus Vlad, cînd toți se aflau instalați în automobil, să ne ocupăm de «operațiunea Dunărea». Știți ce aveți de făcut, nu? adăugă el, trîntind portiera mașinii și pornind motorul... O să vă duc în port.

— Dar nenea Onufrie va fi acolo? se interesă Scatiul... și barca?

— Da... răspunse Vlad, apăsînd pe accelerator, în timp ce mașina se avînta ca un bolid pe alee. Dar să fiți cu ochii în patru... Vînătorul va fi pe urmele voastre... și ce va urma, nu-i de loc ușor... Va fi o luptă pe viață și pe moarte!

(Va urma)

SCHIȚĂ DE TITUS VIJEU

DESEN DE ALBIN STĂNESCU

LUPII DE MARE

În vara aceea au alergat mult. Au înconjurat de nenumărate ori livezile, dar degeaba, căci pînă la coacerea fructelor mai era. S-au scăldat în rîul ce se despletea leneș pe prundul colorat ca de sărbătoare și au încercat să afle ora amiezii după felul în care se mișca soarele. Era o vară cu chemări tainice și prietenii mei nu s-au temut niciodată de taine...

Sandu a înțeles cel dintîi că se duce vacanța. Îl încerca o părere de rău, un sentiment de jenă ca după primirea unei note rele. Într-o după-amiază stătea în umbrar cu Dan și Dorel; le-a spus și lor și au înțeles cu toții că trebuie să se întîmple ceva. Îi străbătea o tristețe lungă ca o toamnă în care înfloresc a doua oară salcîmii. Și-a spus fiecare gîndurile, dar nici unul nu li s-a părut nemaipomenit. Dorel a propus timid să plece toți trei, a doua zi, dis-de-dimineață, să prindă iepuri, dar Sandu și Dan s-au împotrivit. Abia a treia zi Dan le-a spus că are o idee. Lui Dorel i-a plăcut mult vorba aceasta, idee, care avea ceva ciudat în ea cînd o rosteai și l-a crezut pe cuvînt. Mai tîrziu l-a crezut și Sandu. Dan tocmai terminase de citit o carte scrisă de mult (cînd s-au ridicat munții și s-au coborît mările, spunea el). În cartea aceea scria de un bărbat curajos, Magellan, pornit să caute pămînturi noi.

«Cît ai la geografie?» l-a întrebat rapid Sandu pe Dan. Se mira că nu știe că mările s-au coborît acum sute de mii de ani, iar cartea aceasta, spunea Sandu, a fost scrisă acum o jumătate de mileniu. Pe toate le știa Sandu ăsta, mare minune să nu ajungă spre bătrînețe între înțelepți. Spunea Dorel că există o școală de înțelepți în care ești primit fără examen și unde profesorii te cred pe cuvînt. Eu să vă spun drept, n-am crezut niciodată acest lucru.

Cartea fusese scrisă de Antoni Pigafetta, un om care l-a însoțit pe corăbier și care știa să scrie cu vorbe frumoase. Dacă într-o zi ar pleca și ei trei pe o mare, pe Dorel l-ar alege, pentru o treabă ca asta...

Și au hotărît să plece, într-adevăr. Aveau întîi de toate nevoie de o plută, pentru că e mai ușor de găsit decît o cămilă și, pe urmă, oricum, ei aveau de gînd să navigheze. Pe pămînt ar fi fost mult mai simplu.

Și s-au gîndit că Prahova îi va duce pînă la Ialomița, și așa mai departe pînă în Dunăre. Aici se înțeleseseră ei dinainte să se oprească o zi și să pună la punct traseul. Cîtva timp s-au și certat, întrebîndu-se unul pe altul dacă mai poate exista pe undeva o bucată de pămînt necercetat încă de oameni. Sandu citise cîndva despre o regiune din Matto Grosso, în care nu pătrunsese nimeni.

Dar zilele treceau repede, ca o pasăre, ocolind vara, îndreptîndu-se spre sud cu aripi puternice...

Au schimbat arșicele pe cuie, călimările golite pe frînghii. Trebuia adunat tot ce le era folositor pe «navă». Într-o noapte, urma să se întîlnească la rîu, fiecare cu poarta de la livadă. Așteptau înfrigurați noaptea aceea; totdeauna se ivea însă cîte ceva ne pus la punct. Ultima dată amînaseră din cauza lui Dan, care susținea că nu poate fi vorba de o adevărată expediție fără a avea la bord gumă arabică și plastilină. Zicea el că era imposibil ca sălbaticii pe care îi vor descoperi să nu aibă temple. (Trebuia modelat totul în plastilină ca să-i creadă colegii la întoarcere).

Dar de data aceasta totul fusese revăzut. Se luase o hotărîre fermă. Nici unul dintre ei n-a dormit în noaptea aceea lungă. Se vedeau întorși în mijlocul colegilor, rugați să povestească. Mai mult, tot mai mult. Vor fi duși și prin alte clase să povestească, sau vor fi ei vizitați. Dar ce importanță mai avea...

Dimineața, trei mame le-au amintit copiilor că mai aveau o singură zi de vacanță. Nici unul din cei trei copii n-au vrut să creadă. Pe urmă au înțeles. Și s-au gîndit toți trei, în același timp, la Magellan. Dar ce puteai face într-o singură zi? Unde puteai ajunge cu trei porți suprapuse în chip de plută? (Chiar dacă deasupra aveai o foaie de cort și gumă arabică și plastilină și ață neagră?). Septembrie venise cu stele reci și prin ogrăzi plîngeau vrăbiile...

● ●

(Urmare din pag. 3)

jacta est!!**) botanica își va deschide albastră, o floare de nu-mă-uita, și pînă și naivul abecedar, dormind și visînd că «Nicu are un nuc», va deschide ochii și va pricepe: pleacă vacanța... mîine începe școala!

Școală!

În limbajul României socialiste, acest cuvînt deține, fără îndoială, un record de frecvență. **A învăța** este la noi sinonimul unei incalculabile sume de verbe exprimînd frenetica mișcare interioară a omului pentru înfrumusețarea propriului destin. Civilizația noastră nu poate fi concepută decît ca rod al unui efort ce se confundă cu însușirea unei înalte pregătiri tehnice, științifice, culturale. Este pregătirea pe care numai școala o poate oferi și desăvîrși — și de aceea școala ne apare pe drept cuvînt ca leagăn al năzuințelor fiecăruia de a-și valorifica tot ce are mai bun — hărnicia, pasiunea, perseverența, talentul.

...În ziua de 16 septembrie, la ora 8, va suna cel dintîi clopoțel al acestui an școlar. Pe pupitre, manualele se vor întîlni cu cei ce le vor stăpîni pînă în vara viitoare. Matematica va calcula procentul cu care a crescut în anul acesta numărul elevilor, al învățătorilor și profesorilor, al localurilor de școală, al materialelor didactice moderne. Specialistă în metafore, limba română va găsi că simbolul noului an școlar este o rampă de lansare invitînd la cutezătoare zboruri. Va vrea, firește, să spună ceva și abecedarul. Dar, emotiv, nu va izbuti decît să înșire niște litere, scuzîndu-se că pînă la cuvinte va mai trece un timp...

Mai mult ca sigur că emotivitatea lui ne-a cuprins și pe noi. Sfioși și tăcuți, încercăm să strîngem la un loc sunete dintr-o melodie uitată, cea cu care de mult și cu ghiozdanul în spate, treceam pe sub castani, spre școală...

---

*) *Am fost și eu în Arcadia; sinonim cu: am fost și eu fericit!*

**) *Zarurile au fost aruncate!*

ATENȚIUNE!
Foarte important
pentru
toți cititorii!
Cutezătorii

ÎNCĂ DIN PRIMELE ZILE ALE NOULUI AN ȘCOLAR VĂ PUTEȚI REÎNNOI ABONAMENTELE LA REVISTA VOASTRĂ «CUTEZĂTORII». ADRESAȚI-VĂ DIN TIMP OFICIILOR POȘTALE APROPIATE PRECUM ȘI FACTORILOR POȘTALI.

Ora basmelor? Nu. Adunați pe plaja însorită, copiii vorbesc cu bucurie *primele zile de școală, care se apropie cu pași repezi.* Foto: GRIGORE PREPEL

APA ELASTICĂ

UN STUDENT DE LA UNIVERSITATEA DIN CALIFORNIA A FĂCUT O GREȘEALĂ DATORITĂ CĂREIA A AJUNS... INVENTATOR. EL A PUS ÎNTR-UN RECIPIENT CARE CONȚINEA DOI LITRI DE APĂ, UN GRAM DE OXID DE POLIETILENĂ. ENERVAT DE GREȘEALA FĂCUTĂ, S-A GRĂBIT SĂ ARUNCE APA DIN RECIPIENT CA SĂ NU I SE DESCOPERE NEATENȚIA. DAR... APA NU MAI CURGEA — DEVENISE ELASTICĂ, PUTÎND FI TĂIATĂ CU FOARFECA. OXIDUL DESPRE CARE ESTE VORBA SE ÎNTREBUINȚEAZĂ, SUB FORMĂ DE PUDRĂ, ÎN COMBINAREA CULORILOR, LA PICTURĂ. STUDENTUL — DAVID JAMES — ȘI-A BREVETAT INVENȚIA, ÎN SPERANȚA CĂ SE VA GĂSI O ÎNTREBUINȚARE PRACTICĂ A *APEI ELASTICE*, CUM A DENUMIT-O.

* * *

Citiți în numărul viitor:

— MIHAI VODĂ VITEAZUL — un nou roman istoric în imagini.

• TRIVERB •

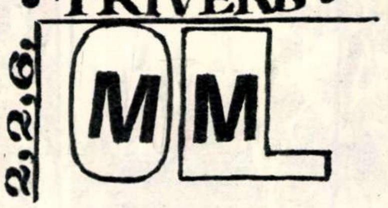

Puteți spune ce reprezintă aceste două fotografii?

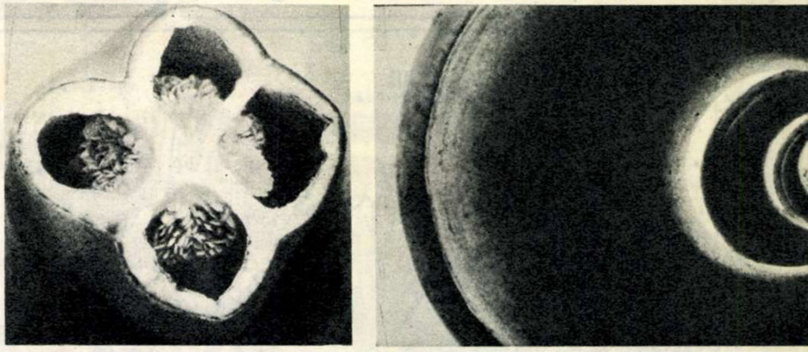

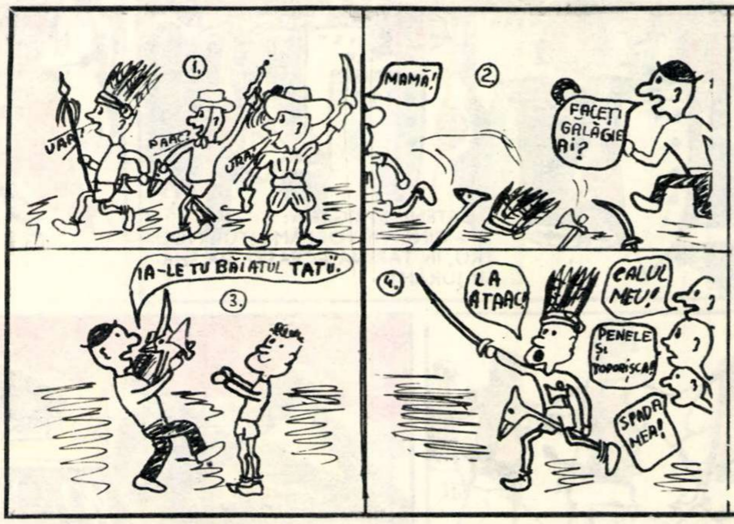
①
VAA!
PAAC!
URA!
②
MAMĂ!
FACEȚI GĂLĂGIE AI?
③
IA-LE TU BĂIATUL TATII.
④
LA ATAAC!
CALUL MEU!
PENELE ȘI TOPORIȘCA!
SPADA MEA!

TOTH ALEXANDRU - cl. a VI-a - Școala generală nr. 199 - București

ÎN CADRUL MARILOR ANIVERSĂRI CULTURALE, ANUL ACESTA AU FOST SĂRBĂTORIȚI ION IONESCU DE LA BRAD ȘI EMIL RACOVIȚĂ. ÎN CINSTEA LOR A FOST PUSĂ ÎN CIRCULAȚIE O EMISIUNE COMPUSĂ DIN 2 VALORI.

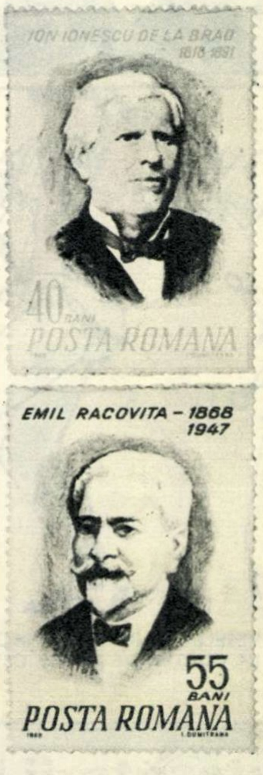

FILATELIE • FILATELIE

ARITMETICĂ DISTRACTIVĂ

Vă oferim spre rezolvare trei exerciții de aritmetică elementară, care, în același timp, vă vor pune la încercare și... istețimea.

1. Puteți scrie numărul 13 cu ajutorul a patru cifre de 1?

2. Încercați acum să scrieți numărul 14 prin adunarea a cinci cifre impare.

3. Vi se dau numerele 111, 333, 555, 777. Alegeți din trei dintre ele numai cîte o singură cifră și grupați-le astfel încît să obțineți o sumă al cărei total să fie egal cu 20.

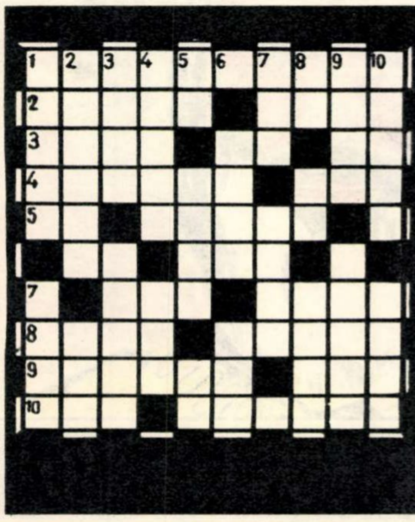

FANTEZIE MONOVOCALICĂ

ORIZONTAL: 1) Aspirant. 2) Sistem de comunicații în radiodifuziune (pl.) — Mare semi-închisă în bazinul mediteranean. 3) Combinație organică obținută din alcooli — Simbolul cesiului — Către! 4) Aspre — Zeu din mitologia egipteană, ucigașul fratelui său Osiris. 5) Dumnealui — Fără asperități. 6) Jumătate șlep! — Cîmpie. 7) Sat în raionul Sf. Gheorghe — Abanos. 8) Din vechea Eladă — Teatre. 9) Formula preparării unui medicament etc. (pl.) — Cerb polar. 10) Diviziuni geologice de timp — Șantier petrolier (pl.).

VERTICAL: 1) Teascuri — Grădini de iarnă. 2) Compartiment al stomacului la rumegătoare, situat între rumen și foios (pl.). — Cuvînt din colindele noastre. 3) Cirac — Păr lung lăsat pe umeri. 4) Sol — Morfeul basmelor noastre. 5) Mirare prelungită! — Rămășită — Peste! 6) Grupuri — Gol! 7) Unul lîngă altul — Șut în bară (fig.). 8) În lege! — Scade! — Băutura țapului!!! 9) Clare — Pensula pictorilor. 10) Do-re-mi, fa-sol-la — Doine!

Dicționar la îndemînă: SET

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

LUPTA ERA ÎN TOI. GIUVAIERURILE LUI BASARAB VOR FI NEATINSE. ȚARA VA FI LIBERĂ.

Scenariu:
DUMITRU M. ION
Desene:
MIHAI SÎNZIANU

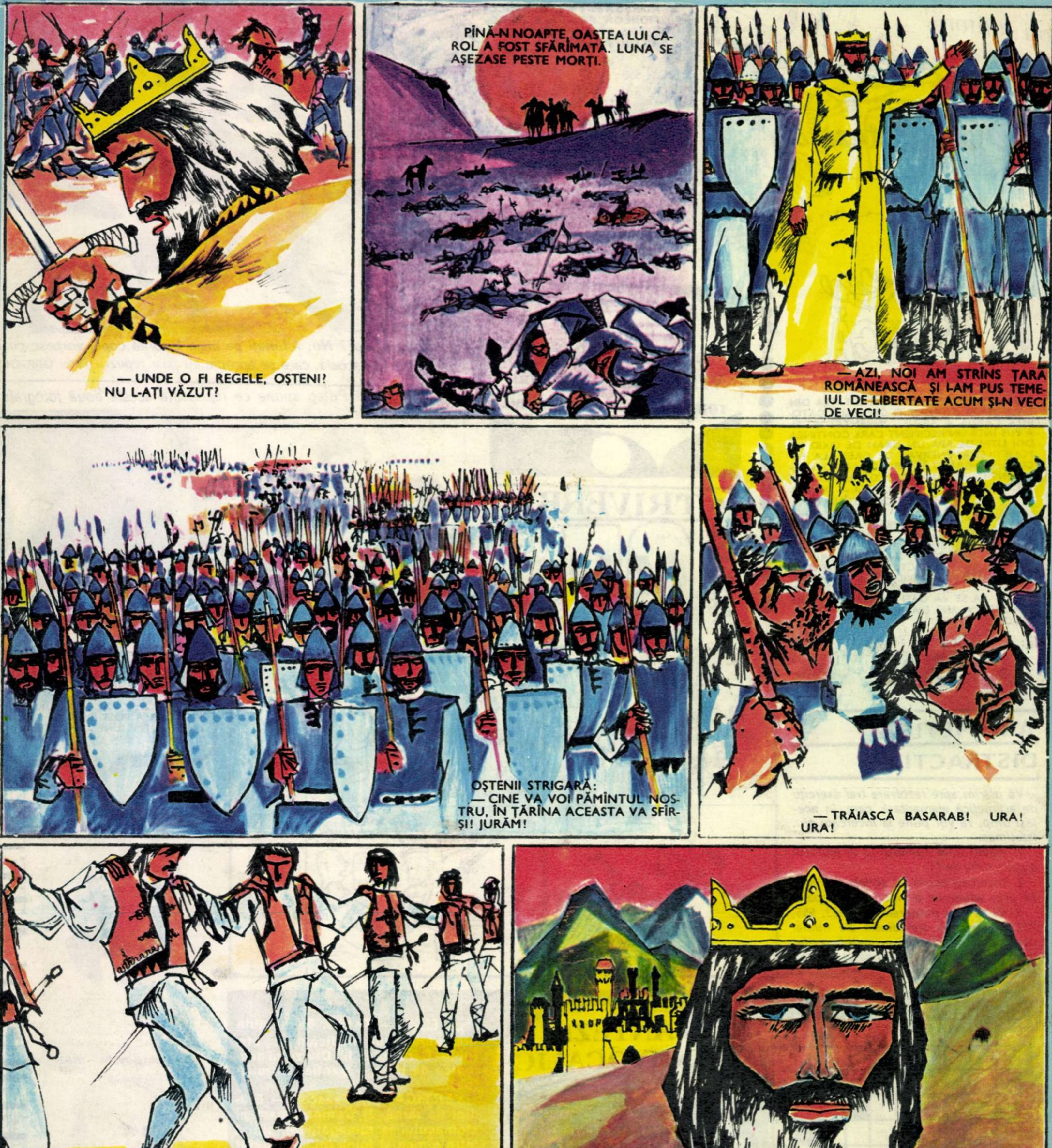
— UNDE O FI REGELE, OȘTENI? NU L-AȚI VĂZUT?
PÎNĂ-N NOAPTE, OASTEA LUI CAROL A FOST SFĂRÎMATĂ. LUNA SE AȘEZASE PESTE MORȚI.
— AZI, NOI AM STRÎNS ȚARA ROMÂNEASCĂ ȘI L-AM PUS TEMEIUL DE LIBERTATE ACUM ȘI-N VECI DE VECI!
OȘTENII STRIGARĂ:
— CINE VA VOI PĂMÎNTUL NOSTRU, ÎN ȚĂRÎNA ACEASTA VA SFÎRȘI! JURĂM!
— TRĂIASCĂ BASARAB! URA! URA!
VESELIA ȘI HORELE SE ÎNCINSERĂ PE PĂMÎNTUL ROMÂNESC. LA CURTEA DE ARGEȘ, CETATEA ÎȘI RELUASE TREBURILE ZILNICE.
ERA PACE ȘI FRUCTELE SE COCEAU.
SFÎRȘIT

Cutezătorii 37 Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Tehnoredactare: LUCIA SICOMAȘ

PREȚUL 1 leu